

77558

Dimilrije V. Ljotić

**D
R
A
M
A

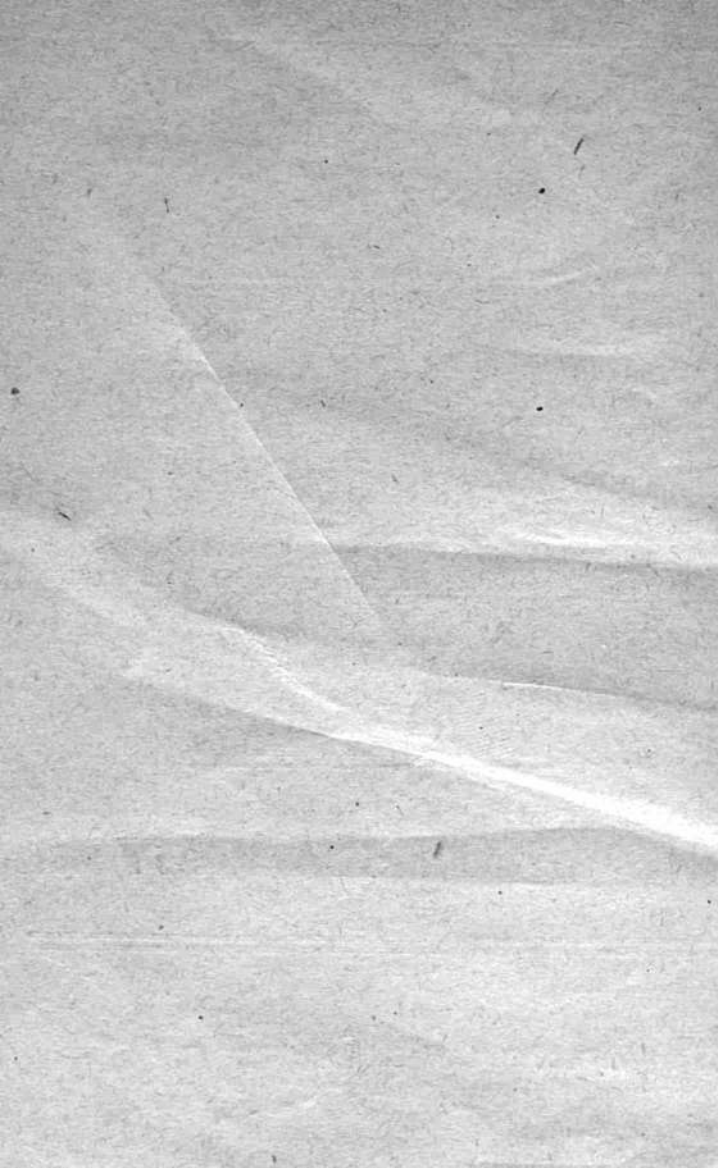
S
O
D
O**

7-8

BNEGA ČLOVEŠTVA

Knjižnica Omladine Z B O R A

Dimitrije V. Ljotić:

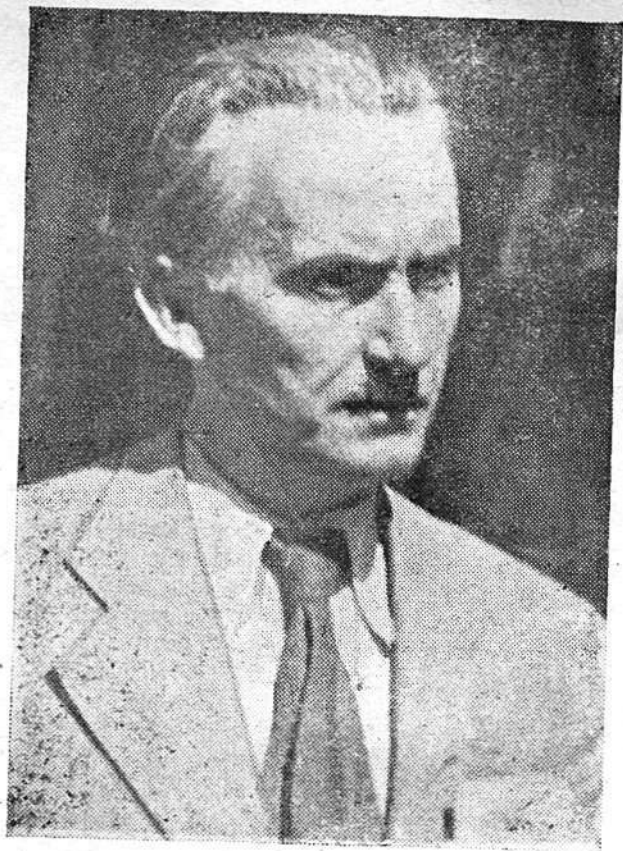
Drama sodobnega človeštva

politično predavanje Dimitrija V. Ljotića, predsednika Jugoslovanskega ljudskega gibanja ZBOR, ki ga je imel v zadnjih mesecih z velikim uspehom v več kot 20 krajih naše države. Brošura je delana po stenogramu prvega predavanja dne 25. oktobra 1939. v Beogradu.

77558

Celje 1940.

^{non} Nisem prišel k Vam, bratje in sestre, zaradi hvale ali slave.

Prišel sem zaradi nečesa drugega: da Vam razkrijem načrte zvlitega Izraela in da se odločite za borbo proti njemu!

(Ljotić.)

030023678

Drama sodobnega človeštva,

o kateri Vam bom govoril, gospe in gospodje, za ZBOR ni novi tema.

Od prvega dne svojega obstoja ni delal in govoril ZBOR nič drugega, kot opozarjal na dramo, ki se začena sedaj odigravati pred našimi očmi. Nič drugega ni govoril ljudstvu, samo ene in iste besede v raznih oblikah je ponavljal: »Ljudstvo, ali veš, da se bližajo in zbirajo strašni oblaki? Znaš li, da bodo zdaj zdaj zatulili strahoviti viharji? Se li zavedaš, ljudstvo, da smo pred trenutkom, ko bodo začeli veliki potresi svojo razdiralno igro?«

Nato se je obrnil ZBOR k našemu državnemu brodu in ni delal nič drugega, kot preiskoval njegovo pot, ozirajoč se pri tem na te strašne oblake, strahovite burje in na te velike potrese, ki so pripravljeni, da pridejo; in potem brod sam preiskoval, če je dovolj močan, da se bo ubranil vseh teh potresov, buri in vseh teh oblakov, ki prinašajo točo.

ZBOR ni govoril in delal nič drugega, kakor da je glede na dogodke, ki prihajajo, delal na tem, da naše notranje narodno in državno življenje usmeri tako, da bi mogla narod in država brez strahu dočakati te strašne dneve; nič drugega ni delal in govoril, kot poskušal vse, da krene naš državni brod po tisti poti, na kateri bi bilo takrat, ko takšni dnevi nastopijo, za njega najmanj nevarnosti. Na

drugi strani pa se je trudil narod pojačati in ga napraviti toliko močnega, da bi takrat, ko bo prišla ta velika in strašna noč, prešel skozi njo in dočakal zarjo neokrnjen in neizčrpan.

Drugi niso delali tako! Preveč zavzeti od neposrednih dogodkov okoli sebe, preveč zavzeti po stvareh, za katerih spoznanje ni treba velikega napa, je bila njihova glavna skrb, kako si bodo na tem brodu priborili dobra mesta, kako bodo imeli med tem ljudstvom najpovoljnější položaj, kako bodo kar moči bliže poveljstvu na brodu, pri čemer niso marali in se brigali — ker ne verjamejo — za tiste znake, ki so bili prednaznanilo tako strahovitih dogodkov.

Zato so ti ljudje prvo zvonjenje te velike drame preslišali. Drugega niso razumeli. **A ko je pršlo tretje, so mislili, da je šele prvo!**

Toda Vi veste, da se takoj nato, po tretjem zvonjenju, zavesa dvigne in drama sodobnega človeštva se začinja odigravati v vsej svoji strahoviti veličastnosti pred očmi tistih, ki je do včeraj niso predvidevali in ki so bili na tuja predvidevanja gluhi in nemi, ker so bili prepričani, da gre za nekakšne sanjarije in ne za resnična sporočila naše najbližje bodočnosti.

In, glejte, drama je že tu! Nekaj kot opazovalci, a nekaj kot udeleženci lahko govorimo danes o njej. Toda tu Vam nočem govoriti o tej drami tako, da bi Vam nihal dogodke, niti tako, da bi Vam opisoval posameznosti. Vse tisto, kar napravlja dramo za dramo, vsi tisti drobni in veliki dogodki, materialni in moralni, niso predmet mojega nočjšnjega dela. O tem ne bom govoril! Vse materialne škode, vseh izgub, vseh solz in bolečin, vse krvi, vseh žrtev, vpitja in burje, kar vse prinašajo

s seboj strahovita rušenja, nocoj nimam namena razlagati.

In če pravim: drama sodobnega človeštva, v omenjene vrste ne bom posegal! Hočem samo, da se skupno, Vi kot poslušalci, jaz pa kot tisti, ki razlaga, — kajti to je naše skupno delo — **hočem, da se skupno potrudimo in poiščemo, kaj je prav za prav bistvo te drame.**

Na takó postavljeno vprašanje bomo gotovo dobili naslednji odgovor: bistvo te drame niso tisti milijoni življenj, ki bodo v njej propadla, čeprav je njihova usoda še tako strašna in bolna, niti niso to solze, bol, žrtve, lom, hrušč, ječanje in bobnenje. Vse to ni bistvo drame!

Bistvo drame — je grenka in trpka usoda človeštva, ki je takrat, ko je verjelo, da se je ravno kar dotaknilo vrhunca svojega razuma, padlo v nesmiselnost in ponorelost; ki je v času, ko je mislilo, da je doseglo najvišjo stopnjo svobode, prišlo do tega, da robuje stvarem, ki jih je sólo napravilo; ki je tedaj, ko je ponošno in oholo že uspelo napraviti iz sebe Boga in se v veliki meri postaviti v svojih očeh za nekaj absolutnega, dočakalo, da je bedni ljudski rod, ki se kot črv vije po zemeljski obli, prišel do najhujšega ponižanja. Oholost njegovega razuma ga je privedla na brezpotje, a dirka za senco svobode v pravo robstvo svojih lastnih izdelkov.

Niso, ponavljam, bistvo ljudske drame dogodki, ki jih tok drame same prinaša pred nas, čeprav so še tako strašni in bolni, niti niso milijoni življenj niti solze niti bolečine niti škoda niti pustošenja, celó grehi, ki se bodo prepletali v tej ljudski drami, niso to.

Bistvo drame — je izgubljena pot!

Bistvo drame — je **dirka za sencami naše nadutosti**, kar nas je zavedlo na brezpotje in privedlo do roba propasti.

Režiser

Spoštovani poslušalci! Gotovo dobro poznate navado, da je treba gledalce in poslušalce najprej seznaniti z glavnimi osebami same drame. Nisem še slišal, da bi kjer koli prikazovali dramo, ne da bi najprej ljudem pojasnili, katere so glavne osebe, ki v njej sodelujejo. Prav bi bilo, da bi šel tudi sam po tej poti.

Toda jaz bom začel pri osebi, ki ima vlogo režiserja drame. Pri tistem, ki je več kot režiser, pri njem, ki je njen tvorec in organizator, pri tistem, ki edini pozna pravi smisel dogodkov, ki se odigravajo.

To ni en človek, to je kolektivna osebnost: **to je narod**. In to ne običajen narod! To je eden izmed največjih in najneobičajnejših narodov na svetu.

To je narod, ki nima svojega določenega ozemlja: **po vsem svetu je raztresen in kot pleve razsejan med drugimi narodi.**

To je narod, ki je celó svoj rodni jezik pozabil: **danes govori v tujih jezikih.**

To je narod, ki je celó socialno strukturo naroda izgubil: **v socialnem smislu besede ni več narod**, kajti vsak narod ima kot drevo korenine, steblo, listje, krono, cvet in plod. Ta narod nima omenjene socialne strukture: **kot grmički omele je raztresen po tujih steblih, kjer razpreza brez korenine v črni zemlji žilice po tujih steblih in si tako posred-**

no, brez truda, ki ga imajo drugi narodi, zagotavlja življenje na zemlji.

Ta čudni narod je tudi svojo vero spremenil. Njegova današnja vera ni več vera njegovih praočetov, dasiravno ljubosumno čuva svoje svete knjige in jih verno nosi s seboj. Čeprav ga te svete knjige obtožujejo, jih vendar ljubosumno nosi s seboj in veruje kakor malokdo v vsako njihovo besedico. In vendar njegova današnja vera ne ustreza veri njegovih praočetov, kajti skoval jo je v prognanstvu! To je vera, ki ga je osvobodila vseh obzirov do sredine, v kateri živi; to je vera, ki mu je dala orožje, da ohrani moralo samó proti lastnim sobratom in sovernikom, medtem ko mu je v občevanju s tistimi, ki ne pripadajo njegovi rasi, dovoljeno vsako sredstvo.

Tudi svojo dušo je spremenil! Nihče ne more spremeniti toliko, kolikor je spremenil ta veliki izraelski narod (Izrael je namreč njegovo ime), nihče ne more izgubiti domovine in biti raztresen po svetu, pozabiti jezika, spremeniti vero, zamenjati socialno strukturo in pri vsem tem ohraniti dušo tako, kakršna je bila nekoč. Tudi ta duša je morala pretrpeti velike izpremembe: navzela se je zlobe in hudobnosti! Ker živi v sredini, ki ni njegova in v kateri je bil vedno prognanec, si je na eni strani moral Izrael nataktniti na svoj obraz masko laži. Nikoli naj ne bo tak, kakršen je v resnici! Na drugi strani pa se je oborožil z mržnjo proti tistim, zaradi katerih mora nositi stalno na obrazu masko. A mržnja je strahovit eksploziv! Delati z mržnjo, se pravi delati z nevarnim razdiralnim sredstvom, strašnejšim in nevarnejšim, kot je kateri koli eksploziv, ki so ga iznašli ljudje. Izrael pa živi tako skozi stoletja!

Globoko je moral spremeniti svoje običaje in navade. Zadnjič sem se na nekem predavanju slučajno dotaknil, in danes moram to ponoviti, enega izmed najtežjih primerov, kjer se vidi, koliko je moral Izrael spremeniti svojo psiho. **Vsi narodi imajo kult mrtvih**; to je ena izmed osnov verskega življenja vsakega naroda. **Narod, kateremu je kult mrtvih zabranjen, kateremu vera prepoveduje čaščenje mrtvih — so Židje.** Izraelu je zabranjeno častiti mrtve tako, kakor jih časti ves ostali svet. Izrael ne more krasiti grobov, Izraelu je zabranjeno često obiskovati grobove. **Narod klatežev ne sme niti grobov vezati na neki kraj zemlje!** Dovolj je, če samo enkrat letno prečita molitve za mrtve, toda tudi tega mu ni treba napraviti na grobu, temveč na katerem koli drugem mestu.

Evo, ta narod je režiser drame sodobnega človeštva!

Zakaj?

Zamislite si narod s takšno zgodovino, kakor jo ima Izrael; z zgodovino, s katero smo mi Evropejci povezani z nebom. Toda tudi narod, ki je kljub temu božanskemu in nebeškemu poreklu svoje zgodovine, s katero je krščanski svet zvezal z nebom, postal režiser te drame tistega dne, **ko je oporekel svoji zgodovini nebeški pomen.**

Vsaki stvari iz svoje zgodovine je dal posvetni pomen. Čeprav je ponosno povdarjal njeno nebeško poreklo in svojo božjo izbranost, je zavrgel verovanje v nebeški duhovni smisel vsega, kar se v njej obljublja in odigrava.

Ali se ni **praoče Jakob**, po katerem imajo ime Izrael, na mestu, ki ga je imenoval Fanuel, **metal vso noč z Bogom, ki si je nadel človeško podobo?** In ali ni rekel tik pred jutranjo zarjo **Človek**, ki se

je metal z Jakobom: »Izpusti me, zarja je že!«, nakar mu je Jakob odgovoril ponosno: »Ne izpustim te, dokler me ne blagosloviš!« In Clovek mu je dal ime Izrael, ga blagoslovil in rekel: »**Boril in metal si se z Bogom in ljudmi ter jim bil kos! Bodi blagoslovljen!**«

Kje je narod in ali ga sploh imamo, ki bi se v svoji zgodovini drznil pomisliti, da bi se metal z Bogom? Le Izrael je takšen! **Samo en narod na svetu ima v osnovi svoje zgodovine to strašno in veličastno sceno, da se njegov prednik, od katerega izvira, meče ne z narodi in ne z ljudmi, temveč celó z Bogom. In vso noč prebije v borbi in vso noč ostane nepremagan; samo stegno si izpahne v kolku in ostane pohabljen ter odide šepajoč svojemu bratu Ezavu naproti. Toda z Bogom se je le boril vso noč in Bog ga ni premagal!**

Ta zgodba stare zaveze je tako vklesana v dušo izraelskega naroda, kot je v našo pesem o kn ... Milošu in kraljeviču Marku. **In ta zgodba vlada njegovemu življenju!** Ostali narodi lahko zmagujejo drug drugega, **Izraela pa niti Bog ni zvrnil in ga zato tudi drugi ne bodo podrli!**

Ali ni v mestu Betelu, ko je bežal k svojemu ujcu in tastu Labanu, Jakob sanjal, kako stoji na zemlji lestev in se dotika z vrhom neba, po njej pa hodijo gor in dol angeli, in ali ni na njenem vrhu sam Gospod izpregovoril te besede: »In tvojega semena bo kakor prahu na zemlji, razširil se boš na zapad in vzhod, na sever in jug in vsi narodi bodo blagoslovljeni v tebi in v semenu tvojem. In, glej, jaz sem s teboj in te bom čuval, kamor koli boš šel, privedel te bom nazaj in te ne bom zapustil, dokler ne izpolnim, kar sem ti obljubil.«

Ravno zato, ker Izrael veruje, da mu je vlada

nad narodi že usojena in da se temu zakonu, tej obljubi, ki jo je dal sam Bog njegovemu očetu Jakobu, ne more nič upreti, je prepričan, da bo koncem koncev: skozi trpljenje in muke vendar Izrael vladal narodom. Samo temu se imamo zahvaliti, da je, glejte, tu pred nami njegova strašna, mučna in veličastna zgodovina, da vidimo, kako je ta narod v razmerah, v kakršnih se ne bi mogel obdržati niti en drugi narod — vendarle ostal! Tlačili so ga, ne pa potlačili! Zatirali so ga, ne pa zatrli! Njegovi preganjači so propadali — on sam pa ne!

Zato pa se je njegova duša napolnila z mržnjo, pod pritiskom vseh teh metanj z Bogom in ljudmi se je ta duša stalno izpreminjala in vedno bolj je pri njem prevladovalo in se usidravalo verovanje: Prišla bo zarja, ko bodo narodi, kot Človek, ki se je metal z Jakobom, rekli: »Izpusti me, Izrael, zarja je že!« A Izrael bo takrat odgovoril: »Ne izpustim te, dokler me ne blagosloviš! Ne izpustim te, dokler mi ne priznaš zmage! Ne izpustim te, dokler mi ne izročiš znakov zmage!«

— Mnogi ljudje, ki so se bavili s tem problemom, so poskušali židovsko vztrajnost in odpornost, kljub okolščinam, katerim ne bi mogel biti kos noben narod, pojasniti s psiho - biološkimi, ekonomskimi in političnimi razlogi. Samo veliki duh — Dostojevski je rekel: »Ne, Židje niso vztrajali skozi vso svojo zgodovino, da šo izginili i Rimljani i Babilonci i Peržani i Asirci, ki so jih preganjali, pri čemer so ostali Židje še vedno preganjani, — niso vzdržali zaradi teh politično-ekonomskih razlogov. Ne! Le v njihovem srcu in njihovi duši je kot veliki izvor neizčrpane sile ostala vera, da so izbrani narod.« Da so vse te težkoče

samo oblaki, izza katerih sije solnce, da so vse to prehodne stvari, da so vse to procesi v dolgem in mučnem metanju, ki ga ima po usodi Izrael z Bogom in narodi, da pa mora koncem koncev, ko napoči jutranja zarja, zmagati Izrael.

Zaradi tega je začel delati Izrael v človeški zgodovini v smeri te misli, ki mu velevala, da mora zmagati. **Izrael je pripravljaval uresničenje svoje vere v lastno zmago!**

Kako je delal? Z vsemi mogočimi sredstvi, **toda vedno proti postavljenemu cilju.** Če je bilo treba trpeti ponižanje, ga je trpel; če je bilo treba prenašati nasilje, ga je prenašal; če se je bilo treba odreči celó svoje vere, se je tudi te odrekel ravno tako lahko, kakor se je tudi jezika. **Toda vse to je bilo namenjeno samo drugim, za sebe samega je ostal vedno Izrael.**

Ali nam druga zgodba stare zaveze ne pojasnjuje tajne čudovitega židovskega uspeha, kakor nam pojasnjuje prva tajno njegove čudovite vztrajnosti?

Ali ni bil praoče Jakob Ezavov mlajši brat ter sin strogega in slepega Izaka? Ali ni uspel postati **starejši** od Ezava, čeprav je bil **mlajši** od njega? Ali se ni posrečilo **mlajšemu** Jakobu dobiti **blagoslov starešinstva in nasledstva**, čeprav je bil namenjen **starejšemu** Ezavu?

Zgodba nam pravi:

Jakob je slišal, kako je poslal slepi Izak starejšega brata Ezava, da ulovi divjačino, ki si jo želi srce starega očeta, in jo prinese materi, da bo pripravila jed, nakar jo bo Ezav nesel očetu, ki bo jedel in ga pred svojo smrtjo blagoslovil. Stekel je v hlev, zaklal dva kozliča in ju nesel materi, da ju pripravi; ko je prišel pred svojega očeta, je

rekel: »Vstani oče! Prinesel sem ti, kar je želelo tvoje srce, jej in blagoslovi me!« In prevaril je očeta, ki je bil začuden, da se je tako hitro vrnil, in prepričan, da je sam Bog dal tako srečen lov. Ko pa je oče zasumil in zahteval, da potiplje njegov vrat in njegove roke, ker so bili pri Jakobu gladki, dočim je imel brat kosmate, je mirno ponudil vrat in roke, obložene s kozjimi kožami. Slepí jih je potipal in bil kljub sumu, da je glas Jakobov, prevaran in je Jakoba blagoslovil z blagoslovom starešinstva: »Plemena naj se ti klanjajo in narodi naj te poslušajo! Blagoslovljen naj bo, kdor tebe blagoslovi, a preklet tisti, ki tebe prekolne!«

In blagoslov slepega očeta Izaka je ostal na Jakobu tudi po odkriti prevari, kajti oče ni hotel ali ni mogel odvzeti, kar je enkrat dal, tako da je pred bratovo jezo Jakob samo zbežal k svojemu ujcu Labanu.

Pred čem naj torej zadrhti pozneje Izrael, če knjige, katere čuva tako ljubosumno — a od začetka razvozljava s svojim čisto telesnim in posvetnim ključem — pravijo, da je praoče Jakob tudi sam dobil blagoslov po prevari in tako postal iz manjšega večji, iz mlajšega starejši, iz siromašnejšega bogatejši, iz tistega, ki bi moral ostati v senci, oni, ki bo stal vedno na solncu?

In zares vidimo: ker živi v sredini, ki mu ni mogla biti nikoli prijateljska, je Izrael stalno pod masko. Zelo redko lahko vidimo njegov obraz. Praviloma mora biti pokrit z masko, kakor so bili pokriti s kozjimi kožami goli vrat in gole roke njegovega praočeta Jakoba pred slepim očetom Izakom.

To masko nosi, kadar pride med narod in se mu

čez nekaj časa, ko se je že naučil njegovega jezika, predstavi kot njegov lastni sin. To masko nosi, ko prihaja po svoji ugnezditvi med tem narodom z največjo ponižnostjo k tistim, ki vladajo, kajti samo maska lahko skrije oholost najbolj oholega Izraela! To masko nosi, ko govori svojim sodržavljanom druge vere o enakosti, saj Žid nikoli ne verjame v svojo enakost z ostalimi narodi. To masko nosi, kadar se pojavi pred delavskimi množicami nekega naroda na tribuni in govori o mržnji, ki jo morata gojiti drug proti drugemu dva razreda tega naroda, ker sam zelo dobro ve, da je njegovo govorjenje namenjeno samo razredom drug'h-nežidovskih narodov in da ga ni naroda, pri katerem bi imeli tesnejšo solidarnost, kot je pri Izraelu. (Burno odobravanje in aplavz.) To masko nosi, ko govori drugim narodom o brezboštvu, kajti kako bi mogel biti pravi Žid ateist; on, čigar celotno jedro duše je povezano po narodni zgodovini z nebom. Toda to govori pod masko, ker je namenjeno drugim narodom! Masko nosi, ko govori proti zakonu in družini drugih narodov, ker nimamo naroda, ki bi tako temeljil na družini, kot ravno židovski narod. Toda to je namenjeno drugim narodom, da razbije druge družine! In ko s porogom in ironijo govori o tradiciji drugih narodov, nosi masko, ker ni na svetu boli tradicionalnega naroda, kot je židovski. (Vzkliki: Tako je!) Masko nosi tudi takrat, ko govori za internacionalizem, saj so mu drugi narodi odvratni. Masko nosi i ko je za demokracijo i ko je za socializem i ko je za komunizem.

Vse, kar dela med drugimi narodi, vse je torej vezano na tisto masko, ki jo je imel na obrazu njegov praoče, ko je dobil blagoslov prvenstva.

Ali je bila ta njegova borba uspešna? Ali je dala rezultate? Mislim, da skoraj ni potrebno dati pritrdilnega odgovora. Saj vidimo rezultate te in takšne borbe na vsakem koraku, rezultate te borbe vidimo v krščanski Evropi.

Temu se ima zahvaliti židovski narod, da se mu je koncem 18. stoletja krščanske ere **posrečilo porušiti vse zaščitne sisteme evropskih narodov.**

Posrečilo se mu je porušiti **religiozne moralne zaščitne sisteme vsakega naroda** in mesto tega vnesti v duše evropskih narodov strašno sumnjo, ogromen nemir, če ne celó brezboštvo. **Toda svojega religioznega sistema, vere v Jakobovo zvezo z Bogom Izrael ni opustil.**

Posrečilo se mu je v **politiki** porušiti zaščitne sisteme evropskih narodov, katere so ti narodi v svoji dolgi zgodovinski dobi izločili iz sebe tako, kakor izloči polž iz sebe lupino, da ga ščiti. Mesto tega je dal, bodisi posredno ali neposredno, **doktrino o politični demokraciji, ki ni v svojem bistvu nič drugega, kakor možnost, da lahko pridejo Židje v politiki do veljave in da izidejo iz dotodanjega podrejenega položaja.** Vse dotlej, da je doktrina demokracije uspela zavladati svetu, so bili **Židje v vsakem narodu corpus stranierum, neko oddvojeno telo, skupina ljudi, nad katero so morali voditi javni organi veliko kontrolo.** Zaradi tega so stanovali v posebnih okrajih; zaradi tega so jim ukazali, s katerimi posli se lahko bavijo; zaradi tega so jim določili, kaj smejo, in v katerem času podnevi ali ponoči se lahko krečejo. Z eno besedo: **ker so tedanji sistemi evropskih narodov občutili, da gre za narod, katerega bi bilo nevarno pustiti, da se popolnoma pomeša s sredino, ker ga ta sredina ne bo nikoli asimilirala,**

medtem ko bo on sam deloval v njej kakor razkrajajoča kislina — so jih držali ti takratni sistemi ob strani.

Zato so Židje največji poborniki demokracije, ona je za njih okno, skozi katero so zlezli v srce in nedra teh narodov, se v njih popolnoma udomačili in začeli delati na debelo. Rušenje in razdiranje, ki je bilo dotlej skromno, je prešlo od tistega časa v rušenje in razdiranje na debelo.

Toda to židovsko delo je bilo samo prolog prologa te drame, ki se je odigral pred 150 leti s tako imenovano francosko revolucijo. Prava drama se pa začinja za naših dni...

Res je Izrael za teh 150 let glede vlade nad svetom mnogo napredoval. Toda vse to je bilo samo podnožje, ki mu je bilo potrebno za poslednji učinkoviti skok.

Ce pogledamo svetovno gospodarstvo, bomo videli, da ima Izrael, ki ga je 15—16, nekateri pravijo tudi 18 milijonov duš, takšen neposreden delež v svetovni ekonomiji, da bi bil ta njegov delež pretirano nepravichen, četudi bi pripadal desetkrat večjemu narodu. Kaj pa naj rečemo sedaj, ko pripada narodu, ki tvori samo 0,75% celokupnega človeštva? (Odobrovanje.)

S svojimi gospodarskimi teorijami se je Izraelu posrečilo vreči med vse krščanske evropske in preko njih tudi ostale velike svetovne narode teorijo o denarju, po kateri denar ni samo sredstvo za izmeno, sredstvo gospodarskega prometa, kar je njegova prava vloga, temveč postaja takšna vrednost, da nadkrili v gospodarstvu vsakega naroda vse druge vrednosti.

Ob neki drugi priliki sem povedal takle primer: Zamislite si deset ljudi, ki sedijo v neki sobi. Vsak

izmed njih ima raznih dobrin v vrednosti od po 100.000 dinarjev. Eden ima svinje, drugi ovce, tretji njive, četrti hiše, peti blago itd. — vsak ima vrednost 100.000 dinarjev, toda nihče nima denarja, tako da trpi njihovo imetje škodo: svinje in ovce nimate hrane, njiv ne obdelujejo, hiš ne popravljajo, blaga ne izpopolnjujejo. Vseh deset ima tako skupno milijon dinarjev. Toda če vstopi v to sobo človek, ki nima niti ovac niti svinj niti hiš niti blaga niti knjig, skratka nicesar, ki pa ima 100.000 gotovega denarja, bo moralo ten deset vstati in se mu prikloniti. Čeprav ima ta desetorica skupaj milijon, dočim ima on sam 100.000, veja ta eden več kakor vseh deset skupaj! To je nujna posledica danasnjega ekonomskega denarnega sistema, ki je čisto židovska tvorba. (Buren apavz.)

Za Vas, gospe in gospodje, ni to nič novega, vse to poznate Vi vsi iz življenja. Tako je to v življenju in hvala za vse to gre samo tej teoriji o denarju, katero so uspeli vreči Židje med vse krščanske države; po kateri je denar nekaj več kot občajno sredstvo, po kateri je postal vrednost posebne vrste, ki se ne more meriti z nobenim drugim bogastvom, niti z živino niti z blagom niti s hišami niti z njivami — z ničemer na svetu. Temu se imamo zahvaliti, da je postal denar tudi višja vrednost od človeka samega. (Burno odobranje.) Človek je nižja — denar višja vrednost; človek služeca — denar gospodujoča vrednost!

Kot odgovor na vprašanje, kdo je napravil neko dejanje, ki mu ne vemo storilca, je ostal iz rimskega prava tale izrek: **Hic facit qui prodeste.** (Napravil je tisti, ki mu to koristi.)

Komu pa koristi takšno pojmovanje vloge de-

naria? Ali kristjanom in ostalim narodom, ki imajo njive, hišo, blago, živino, ki se bavijo z drugimi opravki? Ne! Koristi samo tistim, ki svojega premoženja ne pretvarjajo v nepremičnine, temveč ga imajo v suhem denariju, ki so gospodarji denarnega prometa in sedijo na denarnih izvorih.

Ce pa vemo, da ima zaradi svojega prognanstva in potepuškega značaja židovski narod od lastnih modrecev naročilo, naj svojega zaslužka ne pretvarja v nepremičnine, temveč v premično imetje, ker ne more vedeti, kako dolgo bo ostal v tistem kraju, je gotovo, da je to poimovanje koristilo narodu, ki je cenil premičnine in zlasti denar višje kot nepremičnine in ostale vrste dobrin — gotovo je, da je ta sistem koristil Židom in je zato izven dvoma, da nosijo tudi odgovornost za ta sistem oni sami.

Temu gre torej hvala, da se jim je posrečilo dobiti v gospodarstvu vsakega naroda, pa tudi v vsem svetovnem gospodarstvu odločilen vpliv. S tem so uspeli: da je v njihovih rokah vse svetovno bankarstvo in vsa velika svetovna trgovina, da je v njihovem objemu vsa kipeča industrija, in to nekaj neposredno, ker so ji gospodarji, nekaj posredno, ker jo financirajo ali držijo v rokah druge ročice, s katerimi vplivajo na to panogo človeškega gospodarstva.

Česa ne držijo? Poljedelstva. Res ne delajo na poljih in ne obdelujejo zemlje; to delajo drugi narodi. Zato pa je v njihovih rokah trgovina s poljedelskimi proizvodi! Obrti ravno tako ne držijo. To se pravi, da oni ne kujajo, niti ne tešajo. Toda vse tisto, kar kujemo in tešemo, in vse, s čemer kujemo in tešemo, je v njihovih rokah!

Z eno besedo: vse, kar predstavlja svetovno go-

spodarstvo, je več ali manj pod njihovim vplivom, nekaj tako, da so posestniki, nekaj pa tako, da ga kontrolirajo s svojimi zvezami.

To so velike pridobitve, katere se jim je posrečilo ustvariti v teh 150 letih, odkar so uspeli porušiti ureditev, ki jih je držala kot corpus stranierum pod izjemnimi zakoni in pod izjemnim režimom.

Toda Zidje s tem niso zadovoljni. Zaradi svojega vpliva v gospodarstvu se jim je posrečilo zavladata na čisto gospodarskem polju vsakega naroda. Toda spoznali so, da ni dovolj, če vladajo nekemu narodu samo gospodarsko; videli so, da imamo stvari, ki niso kruh, niso materija, ki pa v veliki meri vplivajo na življenje naroda; zato so si priborili tudi velike manifestacije duhovnega življenja vsakega naroda. V svojih rokah držijo svetovni tisk; ali ga pa imajo pod svojim vplivom! V svojih rokah držijo vsa velika privatna gledališča in opere na svetu! V svojih rokah držijo najmanj tri četrtine svetovne filmske industrije! V svojih rokah držijo velike knjižne založbe! V svojih rokah držijo velike liste! Kaj bodo čitali v listih kristjani in ostali nesemitski narodi — odrejaajo Zidje; kaj bodo gledali v gledališču — odrejaajo Zidje; kaj bodo poslušali v operi — odrejaajo Zidje; kaj bodo gledali v filmih — odrejaajo Zidje! (Burno odobravanje, aplavz in vzkliki: Tako je! Zivel!) Tudi čisto krščanski pisci, gledališča in listi se plašijo in bojijo izraelskega vpliva. Čutijo njegovo ogromno moč, bojijo se spopada z njim in se mu predajajo brez borbe! To je vzrok tistega fantastično velikega židovskega vpliva na duhovno življenje nežidovskih narodov.

Ljudje pravijo, da tudi tisto, kar se bo igralo v baletu, da celo to odredjajo **Zidje!**

In vendar niti vse to ni dovolj! **To še ni jutranja zarja, ko bo rekel tisti, ki se meče: »Izpusti me! Zarja je že!«** Kakor vse kaže, je zarja še daleč; kajti od časa do časa izbruhne reakcija, pride kak pogrom; od časa do časa pokaže kaka vlada, da ne spi; od časa do časa nastane med ljudmi kako gibanje proti njihovi sedanji vladavini; od časa do časa začanja misliti narod s svojo pametjo, upira se, sem ter tja se zdrzne in kakor slepi Izak reče: »Glas je Jakobov, toda roke so Ezavove!« ter vpraša: »Ali si ti moj sin Ezav?«

Potemtakem to še ni tisto, kar mora priti — mislijo Zidje. Vse to še ni gotovo, ni tako, kot bi moralo biti.

Tako mislijo Zidje in pravijo:

Priti mora čas, ko bo Izrael vladal vsem narodom; toda ne z masko na obrazu, vladal bo brez maske! **Priti mora čas, ko bo Izrael lahko svobodno snel svojo masko in se kot suveren postavil pred narode.** Ne kakor danes, ko izigrava tiste v drugi in deseti vrsti ter pušča arijevske neumneže, da izigravajo prve, medtem ko vleče on sam v ozadju samo niti. Ne tako! Temveč tako, da stopi Izrael na svoje pravo mesto, na oder, kamor spada, da bodo vsi narodi videli Izraela v vsej njegovi slavi in veličini.

Dobro je to, kar je že dosegel Izrael, vendar še ni dovolj. To še ni jutranja zarja. Za njen prihod je vsa ta pot sicer potrebna, ni pa zadostna.

Priti mora še nekaj! **Izbruhniti mora revolucija, ogromen svetovni kaos; priti mora strašen polom.** Pri tem bodo trpeli tudi Zidje. Toda, moj Bog, koliko je vsak krščanski narod žrtvoval za svojo

slavo in veličino, koliko je žrtvoval svojih čisto-krvnih sinov, pa mora dati zato v tem potresu tudi Izrael svoje žrtve; kajti te žrtve so potrebne. One so kakor stegno Jakobove noge, ki se je izpahnila pri metanju, da je začel Jakob šepati. Te žrtve morajo pasti, zato pa pride potem zarja, pride čas Izraelove zmage!

»Samo tako«, računa Izrael, »sem vse pripravil. Razbil sem narode: v krščanski Evropi imamo sicer še krščanske narode, toda zbegane, brezglave in atomizirane. Presekal sem vse vezi med njimi: ni se mi samo posrečilo naščuvati naroda proti narodu, temveč se mi je tudi posrečilo podtakniti vsakemu narodu ogromno zmešnjavo pojmov, strašno sumnjo, pognati brata proti rodnemu bratu. (Burno odobravanje.) Kristjani so izgubili svojo vero: Bogu so obrnili hrbet, Kristusu so obrnili hrbet! Povzročil sem, da sumijo prav v vse. Presekal sem vez vsakega naroda z njegovo zgodovino: narodi gagajo kakor divje gosi v jesenski megli, kakor razkropljene črede ovac begajo sem ter tja.«

»Mnogo sem torej dosegel. Toda vse to še ni dovolj! Še stojijo njihove narodne države; res so takšne, da komaj stojijo. Toda, kakor če skozi raztresene železne opilke potegnemo magnet in se do takrat brez vsakega reda in smisla razmetani opilki hipoma obrnejo in razvrstijo v isto smer — tako se jutri lahko naenkrat zdramijo tudi ti razbiti, zmečkani in atomizirani narodi, postavijo na svoje noge in krenejo z razpotja, če jim pustimo narodne države. Vse dotlej, da bodo obstojale njihove narodne države, lahko krščanski in ostali narodi vsak dan odvržejo razne internacionalne pojme, katere sem

jim podvrgele namesto njihovih nekdanjih lastnih, lahko jih odvržejo kakor staro in nepotrebno obleko, se vrnejo k svojemu narodnemu duhu in tako iz lažnih nacionalnih napravijo svoje narodne države, ki bodo njihovi narodni potrebi zares ustrezale. In kaj bo takrat s teboj, Izrael!«

Tako misli Izrael.

In Izrael ne bo imel miru vse dotlej, da se odigra zadnji čin ljudske drame, da tako razbito družbo evropskih krščanskih držav zateče še strašna vojna in izbruhne veliki svetovni spopad, v katerem bodo krvave žrtve, muke in bolečine koncem koncev izbrisale poslednje vezi, tako da bodo odvrgli nekega dne vsi narodi še zadnje ozire do svojega lastnega doma, zamrzili svojo ureditev, da bodo — kakor je rekel stari francoski pesnik — z lastnimi rokami raztrgali svoje lastno drobovje. Ko bo nastopil ta dan, ko bo na vsem svetu polom in kaos, ko bo izbruhnila velika svetovna revolucija, ki po tej ogromni svetovni vojni mora priti: bo zažarela tista zarja, na katero čaka Izrael, in bodo utrujeni okrvavljeni in izmrcvarjeni narodi rekli: »Izpusti me! Zarja je že!« (Burno ploskanje.)

In kakor vse kaže, Izrael uspeva! Glejte, ne le da je odzvonilo tretje zvonjenje, ampak je že tudi zavesa dvignjena in na pozornici vidimo, kako so krščanski narodi v krščanski Evropi skočili kot krvni sovražniki drug na drugega. Padli so v vojno prepričani, kar je najhujše, da do vojne sploh ne bo prišlo!

Do zadnjega trenutka sta govorili Francija in Anglija: »Hitler blefira!« Do zadnjega trenutka je govoril Hitler: »Anglija in Francija blefirata!« Žalibog ni blefirala niti ena niti druga stran: obe sta padli v vojno!

Samo eden je bil, ki je vedel, da to ni blef, ki je vedel, da se bližamo vojni in da do nje mora priti — režiser! (Burno odobravanje in aplavz.)

Poglejmo, če je vse to ravno njegovo delo; kajti ko to govorim, se mi dozdeva, da slišim, kako marsikdo med Vami misli in kako iz teh misli prihaja glasno vprašanje: **To je samo neka Vaša domneva!** Kje imate dokaze za to? Sploh pa je ta domneva brez vsake verjetnosti. Vi nam prikazujete Izraela kot bitje, ki ima stalno isto misel, ki gre vedno logično za to mislijo, ki stalno zametuje vsa sredstva, ki k temu cilju ne vodijo, in izbira druga, ki ga vodijo k njemu. In če bi res bilo tako, bi moral imeti Izrael organizacijo, jaz pa te organizacije ne vidim. In nadalje — bi moral imeti vodstvo, tega vodstva pa ni!

Da, ta razlog, ki sem ga mesto Vas pravkar glasno omenil, ta razlog je eden glavnih vzrokov, da je Izrael kristjane vedno prevaral! Vedno so hoteli videti odkrito igro: Kje je, vprašujejo, javna organizacija? Kje je javno židovsko vodstvo? — Vaša pripomba zame ni težka, toda od Židov zahtevate preveč. Vi pozabljate, da ne morejo pokazati odkritih kart, kakor drugi narodi, ker ne živijo kakor oni. (Odobravanje.) **Židje morajo igrati s skritimi kartami, ker jim je bilo usojeno, da bodo nosili na obrazu masko, kakor je imel njihov pra-oč Jakob na vratu in rokah kozje kože.**

Vi pravite: To je samo domneva! Priznam. Domneva! Toda če stoji za to domnevo, ki — razume se — ni samo moja, če stoji za njo cela vrsta dejstev, ki jo potrjujejo, to ni več samo domneva.

Ce pri nekem uboju krivec ni znan, delajo preiskovalci domneve: postavijo domnevo, gredo po tej poti in se vrnejo. Ni prava! Postavijo drugo

domnevo, gredo po drugi poti in se vrnejo. Tudi ta ni prava! Ko pa postavijo tretjo domnevo, se ta domneva z ugotovljenimi okolnostmi tako sklada — kakor pravijo na sodišču —, kakor bi nekdo postavil vse stvari tako, da ustrezajo ravno tej tretji domnevi. Ko se ta domneva tako popolnoma sklada z ugotovljenimi okolnostmi, pridejo preiskovalci in pozneje tudi sodišče do prepričanja, da je tisti, ki za to delo odgovarja, katerega je preiskovalna oblast postavila pred sodišče, da je tisti dejanje tudi napravil.

Tako je tudi tukaj! Priznam: to je domneva; toda če ustreza ta domneva dejstvom in to celi vrsti dejstev, je z njimi naša domneva dokazana in ni več samo gola domneva. Postala je gotovost, za kar gre hvala zaslombi materialnih dejstev, ki jo vzdržujejo.

Če imam za to domnevo celo vrsto dejstev, če nam zadnjih 150 let človeške zgodovine — da ne segam še dalje nazaj — kaže, da so ostali narodi padali, medtem ko je židovski v svojem vplivu naraščal: moram priti do prepričanja, da je bilo teh 150 let človeške zgodovine 150 let židovskega napredovanja in nazadovanja ostalih evropskih narodov.

Če se v stvar še bolj poglobim in vidim, da so Židje rasli zaradi svojih konservativnih tradicionalnih načel, ne pa zavoljo tistih revolucionarnih, ateističnih in demokratskih, katera so širili med ostale nežidovske narode: moram priti do prepričanja, da so Židje narod, ki igra dvojno vlogo. Narod, ki ima ene teorije za sebe, a druge za ves ostali svet!

Če koncem koncev vsaka vojna v zadnjih 150 letih — in teh je bilo dovolj! — prinaša vzpon

Zidov, če vsaka revolucija prinaša porast njihovega vpliva: moram priti do povsem logičnega in naravnega prepričanja, da je vsaka vojna in vsaka revolucija prinesla evropskim krščanskim narodom škodo, medtem ko je židovskemu narodu koristila.

In če se sedaj pojavi neka knjiga, ki nam prikaže celoten načrt židovskega dela; če izide ta knjiga recimo 1902. leta in nam dogodke, ki so se pozneje res dogodili, prikaže kot delo židovskega načrta: moram kljub temu, da bodo Zidje vpili, da je to »falzifikat«, priti do prepričanja, da prikazuje ta »falzifikat« bodočnost na čudovit način, da je ta knjiga njihove načrte popolnoma razkrila. Vzrok pa, da odrekajo Zidje tej knjigi važnost in verodostojnost, je v tem, ker ta knjiga njihove karte, katere so hoteli ohraniti skrite za ostali svet, dočela odkriva.

Kadar potemtakem vse to vidimo, ne moremo reči, da je to samo domneva. Če pa židovske organizacije in njihovega vodstva ne vidite, a to videti hočete, ste, oprostite, zelo naivni, če zahtevate, da Vam tudi to pokažejo Zidje. Vedite, da nas ne smatrajo za tako neumne, da bi nam vodstvo in organizacijo sami pokazali, s čemer bi kristjane zbudili in jim pokazali, od kod jim preti nevarnost. (Burno odobravanje.)

Ali hočete reči, da je vsakemu Židu znana ta drama?

Ne! Načrt te drame niti ne more biti, pa tudi niti ni treba, da je znan vsakemu Židu — kakor tudi vsak Anglež ne pozna politike Velike Britanije, pa se vendar trudi, da bi jo spoznal in ji koristil, kolikor more in kakor mu je to možno.

Mogoče bo kdo prinesel na to: Saj ste napravili Zide vsemogočne! Ali so oni ustvarili Hitlerja in

Staljina, Chamberlaina in Lloyd Georgea, Clemenceauja in Wilsona? Toda, ali sem to sploh kje rekel? Ne, oni jih niso ustvarili! Toda v drami, katero režirajo, dodelijo vsakemu ustrezajočo vlogo, in to tako uspešno, da jo celo sam Hitler, pri katerem smo verjeli, da je docela prodrl v židovske načrte, igra, čeprav podzavestno, zelo dobro in tako, kakor je Izraelu potrebno.

Predigra

Ce hočemo videti mehanizem te drame, moramo poseči nekoliko nazaj.

Ne bom se spuščal v razmotrivanje vprašanja, kdo je zakrivil svetovno vojno 1914. leta. O tem imam svoje mišljenje, vendar ga za naše nocojšnje predavanje ne potrebujemo. Tisti, ki so zmagali, so najprej zahtevali ugotovitev, da je svetovno vojno zakrivila Nemčija. Recimo, da je res tako: kriva je Nemčija! Sedaj si pa zamislite forum, ki mora diktirati mir Nemčiji, državi posebne kvalitete, ki je nevarna za evropsko ureditev; državi, ki je zmožna napraviti tako velik zločin — izzvati svetovno vojno! Zamislite si ta forum, ki mora skleniti mir, ki ga mora diktirati tako nevarni, premagani dražvi.

Vidim tri možna stališča, na katera bi se morali postaviti diktatorji, če so poslušali pamet in imeli pred očmi korist svojih narodov.

Prvo je: Proglasili smo jo za krivo, vendar je nočemo razjeziti, nočemo je užaliti, nočemo je napraviti obupane, ker je Nemčija strašna! Ce jo pritiramo do obupa, se bo zgodilo marsikaj! Prva možnost je torej sledeča: **premagali smo jo, toda**

ponašati se hočemo proti njej viteško, vzbuditi pri njej čustvo človečnosti, izvršiti pri njej, če je mogoče, tisto, kar imenujejo: captatio benevolentie, postati ji hočemo mili, da drugič ne bo takšna, kakor je bila 1914. leta, da jo bo spomin na viteško človečnost ustavil in povzročil, da se bo sramovala.

To bi bil en način. Če je Nemčija tako nevarna, kakor jo predstavljajo, je to slab način za ohranitev miru. Toda dopuščam tudi to možnost, tudi takšna politika bi imela svoj smisel.

Drugi način bi izrazili sledeče: Nemčija je nevarna, moramo jo napraviti slabo, in to tako slabo, da ne bo nikoli več pomislila stopiti v vojno.

In tretji način, ki gre vzporedno s tem prvim ali drugim: Pa čeprav smo zmagovalci, moramo biti vsekakor močni in celó zelo močni, ker je Nemčija nevarna država, a njen narod nevaren narod!

Izmed teh treh možnosti niso vzeli versajski diktatorji niti prve niti druge niti tretje!

Nemčije niso užalili, oni so jo razjezili, oni so jo ponižali. Z vsemi mogočimi načini, s katerimi lahko vzbudimo pri človeku bes ali obup, so stremeli versajski diktatorji za tem, da ta bes in obup izzovejo tudi pri Nemčiji.

V versajskih odredbah o premirju in miru je bilo mnogo ponižujočih in, če hočete, nepotrebnih in smešnih odredb, toda diktatorji niso hoteli oprostiti Nemčiji niti ene odredbe. Vse to so dali v mir, da je postala čaša grenkobe, besa in obupa — za tako ponosen narod, kot je nemški — kmalu prepolna!

Razujem; niso ji hoteli prizanesti po našem prvem obrazcu, kar pomeni, da so rekli: Končno sem te premagal in sedaj te bom prisilil, da boš popil vse kaplje grenkobe! Razujem to — morda

sam tega ne bi napravil — vendar tudi to razumem!

Toda, da bi videli, kaj so naprej delali! **Tako razjarjene Nemčije niso povezali z verigami, temveč s pajčevino.** (Burno odobravanje.) Sebe pa, zmagovalce, ki so Nemčijo tako razkačili, sebe pa so **oslabili!** (Burno odobravanje.)

In sedaj, gospe in gospodje, me vprašujete, če so bili ti ljudje glumpci, ker so napravili tak versajski mir? **Niso bili glumpci!** To so bili zreli ljudje, ki so imeli življenjske izkušnje, ki so imeli visoko inteligenco. In vendar vidite, kako so delali. (Smeh.) Vi se jim smejete? Če bi bila stvar smešna, bi se moral tudi sam smejati!

Tako je bil sklenjen versajski mir! Tistega, ki so ga proglasili za zver, so najprej razjezili. Vsa možna ponižanja, ki lahko vplivajo na duševnost tako ponosnega, discipliniranega in požrtvovalnega naroda; vsa ponižanja, ki ga bodo prisilila, da se **bo pripravil na nove borbe** — vse možno so pripravili in dali v mir, da ne bi nemški narod nikoli pozabil versajskega diktata.

Na drugi strani pa, ko je prišlo do okovanja, so ga **okovali s pajčevino.** In ko je bilo potrebno, da ostanejo zmagovalci močni, so se **oslabili; in to ne slučajno!** Postavljeno je bilo geslo: **Oslabljam se! Dol moč! Živela slabost!**

Mogoče mislite, da se šalim in da je vse to samo karikatura. Gospoda, to ni karikatura! **To je vzorec, iz katerega je izšla naša drama, to je predigra te drame.**

In to zopet ne slučajno. Vse to je temeljito pripravil režiser — **Izrael.** Pripravil je ves bes nemškega naroda, ga povezal s pajčevino, prav za prav preprečeval, da bi ga povezali bolje, in slabil zma-

govalca, da bi prišlo do nove evropske vojne. (Odobravanje.)

Kajti če ne pride do evropske vojne, ne bo revolucije! Če pa ni revolucije, tudi ni tiste zarje, na katero čaka Izrael! Zato je po njegovem mišljenju treba Nemce — veliki, silni in ponosni narod — razkačiti in ne izpustiti ničesar, kar bi lahko izzvalo nemški bes in razkačenost! **Kajti Nemčija mora biti tista dinamična, bojna moč, ki bo dala vsemu današnjemu sistemu začetni udarec.**

Na drugi strani pa morajo biti vsa jamstva versajskega miru — pajčevina. Navadne pripovedke; kruh in voda! Tako da bodo Nemci, čim se jim bodo drugega dne po podpisu odprle oči, spregledali in spoznali: »Saj to vendar niso nobeni okovi! To je samo senca okov! Tako bo po nitkah izginila vsa pajčevina in nekega dne se bom jaz, močni in ponosni nemški narod vzravnal in takrat gorjé tistemu, ki se nas je drznil tako ponižati!«

Na tretji strani pa so Angleži, Francozi in ostali narodi — nesložni in oslabei! To povdarjanje oslabeledosti ni moja pripovedka. To je bilo pri njih uradno geslo: Hvala Bogu, vojne ni! Zakaj? Zato, ker imamo podpisani dogovor. (Smeh.) Podpisali so ga Nemci, mi smo ga pa zapečatili! (Burno odobravanje.) Tako ni več vojne! Če se bodo Nemci drznili, imamo sodišče! (Buren smeh in aplavz.) Kam pošiljamo dogovore? Na sodišče! Če poskuša ena stran dogovor kršiti, nastopi sodišče in krivca prisili, da se oprosti. (Smeh.)

Tudi sam bi se smejal, če ne bi govoril o drami sodobnega človeštva!

Ne čutim potrebe, da bi Vam razlagal vse ponižujoče posameznosti versajskega miru za Nemčijo. Vsakdo izmed Vas, ki bi to rad vedel — če mu

že ni znano ali se ne spominja — jih najde v kakršni koli publikaciji iz te dobe ali v tistih, ki o tej dobi pišejo. Zadostuje, če Vam povem, da je Nemčija morala izročiti zaveznikom vse svoje številno orožje (samo 30.000 topov), vso svojo mornarico, vse svoje industrijske tajnosti. Nemčija ni smela imeti niti vojske niti mornarice niti letalstva. Nemčiji je bila vsiljena obveza, da plača škodo, katere višina ni bila določena. In vse to je morala podpisati Nemčija brez besede, brez debate, brez oklevanja in brez razgovorov: **pridi, podpiši in se prikloni!** In to v isti zrcalni dvorani v Versaillesu, v kateri je bilo 1871. leta po zmagoslavni prusko-francoski vojni, proglašeno Nemško carstvo.

Ko pa so tako ponižano, razžaljeno in razsrjeno Nemčijo napravili slabo, so Židje, njihovi prijatelji in njihovi agenti podvzeli vse mere, da ustvarijo predpogoje za nemško edinstvo, pregnali preko dvajset nemških dinastij, ki so dotlej vladale nemškim zveznim državam, in tako omogočili ustvaritev edinstvenega in prenapetega nemškega tretjega Rajha. Mesto dejanskih jamstev, da ostane Nemčija mirna, so ustvarili Židje in njihovi agenti Društvo narodov — sodišče: »ki ni imelo niti toliko moči, da bi Nemčijo prisililo, da na poziv pride, ali da iz Društva narodov ne izstopi in ne zaloputne vrat za seboj«. In vse obveze, ki jih je Nemčija morala sprejeti z dogovorom, je kot niti pajčevine potrgala drugo za drugo, kajti, ko so hoteli podvzeti proti Nemčiji resnična jamstva, je bila roka Židov in njihovih agentov vedno na mestu in to preprečila, ne morda iz ljubezni do Nemcev, temveč zaradi izpolnitve njihovega peklenškega načrta.

Toda peklenški židovski načrt se najbolj vidi pri

tem zadnjem stališču: v slabitvi zmagovalcev in diktatorjev versajskega miru!

Potegnili so v vojno Ameriko in pripeljali svojega eksponenta Wilsona, da podpre zmago zaveznikov in omogoči razkačenje Nemčije, toda tudi prepreči njeno uničenje, da prinese Društvo narodov, to klepetavo fasado, kjer se bo v zaklonu pripravljala drama, kakor raste spočetka v inkubatorju pišče. A potem so Ameriko potegnili iz igre!

Razdvojili so Veliko Britanijo in Francijo, a obedve ločili od Italije. Takoj naslednjega dne so uporabili ves svoj ogromni neposredni in zlasti posredni vpliv v Veliki Britaniji in Franciji, da so ti dve velesili oddaljili drugo od druge. Nato pa so z vso močjo delali na to, da sta zavzeli ti dve državi proti Italiji ponižujoče stališče, in to v najbolj kritičnem času, 1935.—1936. leta.

Vrgli so se na slabitev Velike Britanije in zlasti Francije. To zadnje njihovo delo je naravnost otipljivo in zasluži, da se z njim podrobneje pobavimo.

Kdo je bil glavni agent defetizma v Franciji, če ne Zidje? Ali niso bili oni in njihovi agenti nosilci napada na vsak poizkus nacionalne reakcije in nacionalnega dviga Francije? Ali niso s svojim neposrednim vodstvom, preko Leona Bluma in ob podpori židovsko-komunistične tvorbe — ljudske fronte, Francije gospodarsko, politično in vojaško skrhal? Ali ni Zid Jean Izaija Say kot minister nacionalne vzgoje ubijal nacionalno misel v prosveti?

Ali ni kongres učiteljskega sindikata pod njegovim vodstvom izdal v Nancyju avgusta 1935. leta, dve leti po Hitlerjevem prihodu na oblast, tisto famozno resolucijo: da je glavna dolžnost francoskega učiteljstva, da dela na moralni razorožitvi Francije — da francoski učitelj ne sme čakati, da bi

drugi narodi začeli s svojo razorožitvijo, temveč se mora začeti takoj (ravno takrat, ko se je ponovno začelo blazno oboroževanje!) z razorožitvijo Francije? Ali se na tem kongresu ni razlegnil huronski smeh francoskih učiteljev, kot odgovor na vprašanje enega njihovih koleg: »**S čim pa bomo sprejeli Hitlerja, če nas jutri napade?**« In učitelji so se nasmejali in odgovorili: »**Z letaki mu bomo zasuli vojsko!**« Ali ni izbruhnila češkoslovaška septemberska kriza 1938. po dveh letih vlade Leona Bluma (v kateri je bilo od 90 članov ministrske ekipe — ministri, državni podtajniki, šefi kabinetov in načelniki občin oddelkov — štirideset Židov, štirideset masonov, torej znanih židovskih prijateljev, in samo deset Francozov nežidov in nemasonov), ki je pripravila Francijo do tega stanja, da ima na 5.000 nemških prvovrstnih vojnih avionov — samo 50 svojih, da na 800 avionov nemške mesečne produkcije — izdelajo njene tvornice za njeno vojsko komaj deseti del tega števila avionov? Ali ni pod to vlado prišla Francija do roba državljanske vojne? Ali se ni tej vladi posrečilo, da je pognala Francoze druge proti drugim, dočim so Židje v resnici postali gospodarji usode tega velikega naroda?

In medtem ko je francoska ljudska fronta prirejala od časa do časa bučne povorke svojih pristavev, ki so z dvignjenimi pestmi vpili pod rdečo zastavo in pod židovskim vodstvom: »**Dol Hitler!**« — je ravno zaradi te francoske vlade trgala Hitler poslednje vezi, ki so vezale Nemčijo: vzpostavljala je vojsko, splošno vojaško obveznost, zavzemal demilitarizirane kraje Porenja in pripravljala Nemčijo za uspešen skok na Avstrijo, Češkoslovaško in Poljsko!

Ali niso ravno Židje porinili Mussolinija v Hitlerjevo naročje? Ali ni tega napravila tista francoska narodna skupščina, v kateri je imel glavno besedo Žid Leon Blum, s tem da je vrgla Lavaa, ki je napravil z Mussolinijem sporazum?

Ali ni prav isti Blum s svojo židovsko - masonsko ekipo, v času, ko je bilo več kot jasno, da se Nemčija jača in pripravlja na definitivne naskoke, pripravljati Franciji fronte na Pirenejih in fronte v Alpan, poleg tega, da je grozila fronta na Renu?

Toda židovsko razdiralno delo ni otipljivo samo tukaj: primer Rusije je veliko bolj očuden za našo tezo!

Februarja 1917. leta je pavel caristični režim. Začasna vlada je med prvimi sprejela brzojavko-ameriskega bankirja Jakoba Schiffa, enega izmed vodj mednarodnega židovstva! (Ta Schiff je tista oseba, ki je 1905. leta v Portsmouthu rekla grofu Vitetu: »Ce car ne bo dal svobode, ki jo zahtevajo Židje, si bomo te pravice pr. borili!«) Na to depešo je hitro in ponižno odgovoril P. Miljukov, zunanji minister zacasne vlade. V svojem brzojavnem odgovoru pravi med drugim: »Dovolite mi, da ostanem v stiku z Vami zaradi širjenja novih idej enakosti, svobode in sloge med narodi.« Teh besed ne bi razumeli, če bi bil Schiff samo bankir; toda Schiff je ustanovil na Columbia univerzi prvo stolico socialne ekonomije, ki ima za c.lj, da se bavi ne le z vprašanjem človekovega osvajanja zemlje, ne le z organizacijo industrije, temveč tudi z duhovnim vodstvom človeških poslov. In ta prošnja M.ljukova, naj mu Schiff dovoli, da ostane v skupnosti idej, kaže dovolj jasno, da je M.ljukov zelo dobro poznal Schiffove ideje in nje-

gov pomen v mednarodnem židovstvu in s tem v zvezi v vsem svetu.

Vloga Jakoba Schiffa, ki jo je igral v borbi proti Rusiji, se pa ni začela šele s to depešo. Kot predsednik židovskega ameriškega komiteta in kot predsednik neodvisnega židovsko-masonskega reda **B'ne B'rith** je Jakob Schiff 15. febr. 1911. napovedal vojno predsedniku Združ. držav Sev. Amerike Taftu in ni hotel sprejeti niti predsednikove prožene roke v Beli hiši; vse to zato, ker ta ni hotel ugoditi zahtevi ameriških Židov, da se trgovinska pogodba, sklenjena z Rusijo 1832. leta, razdere, ker Rusija ni hotela sprejeti v svojo državo tistih Židov, ki so se vračali v njo kot ameriški podložniki. Predsednikovo stališče je bilo jasno in točno določeno: Rusija ima pravico, da spusti v svojo državo, kogar sama hoče, ravno tako, kot to dela tudi Amerika. In takoj drugega dne je objavila večina ameriških listov na predsednika Tafta oster napad, a ogromne založbe so zasule državo z brošurami proti Rusiji. Rezultat borbe je bil za Tafta porazen: deset mesecev po objavi vojne od strani Jakoba Schiffa sta obe zbornici ameriškega kongresa Tafta pozvali, naj obvesti Rusijo, da je trgovinska pogodba z njo odpovedana. V tem primeru se je torej Schiffu posrečilo, da je dve vladi: rusko in ameriško porazil, in to po pičlih 10 mesecih vztrajne borbe.

In ko je Taft pogodbo z Rusijo uradno odpovedal, je prišlo naslednjega 1912. leta v Belo hišo odposlanstvo predstavnikov reda **B'ne B'rith** in pripelo na Taftova prsa odlikovanje, ki mu je dajalo pravico do naslova »človeka, ki je preteklo leto največ pripomogel k blagostanju židovstva«!

Poleti 1916. leta je dobila ruska vojna obvešč-

valna služba iz New Yorka zaupno poročilo sledeče vsebine:

»Prva seja ruske revolucionarne stranke je bila v ponedeljek 14. febr. v vzhodnem delu New Yorka. Prisotnih je bilo 62 delegatov, od katerih jih je bilo 50 veteranov iz revolucije 1905. leta, medtem ko so bili ostali člani novi. **Po večini so bili Židje in intelektualci...** Debata se je razvijala v smeri iskanja sredstev in možnosti za **sprovedbo velike revolucije v Rusiji**, ker je trenutek za to zelo ugoden... Edina resna zapreka je bilo vprašanje denarja, toda čim je bilo to vprašanje postavljeno, je bila seja obveščena, da to ne sme biti povod kakega oklevanja, kajti kakor hitro bi bilo to potrebno, **bodo dale osebe, ki simpatizirajo z gibanjem za osvoboditev ruskega naroda, na razpolago znatne vsote.** Ob tej priliki je bilo večkrat omenjeno ime Jakoba Schiffa.«

Zanimive podatke daje memoar, ki se nanaša na boljše vizem in židovstvo, in ki ga je poslal obveščevalnemu oddelku generalnega štaba francoske vojske neki visoki komisar Francoske republike (dokument 7-618-6). Ta dokument je bil objavljen v listu »V Moskvo«, ki je izhajal 1919. leta za vlade belih čet v Rostovu na Donu, in je bil pozneje zopet objavljen v listu »Stara Francija«, kjer piše, da je ta dokument dostavila ameriška obveščevalna služba vsem zavezniškim obveščevalnim službam. Ta memoar vsebuje sledeče:

I. Razvedelo se je, da pripravljajo za februar 1916. leta v Rusiji revolucijo. Pri stvari so zainteresirane sledeče osebe in ustanove:

1. **Jakob Schiff.**

2. **Banka Kuhn, Loeb & Co.** (uprava; **Jakob**

Schiff, Feliks Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff in Hanauer).

3. **Gugenheim.**

4. **Max Breitung.**

V aprilu 1917. je Jakob Schiff javno izjavil, da je izbruhnila revolucija samo zato, ker je dal denarno pomoč.

II. 1917. leta spomladi je začel Jakob Schiff denarno podpirati Trockega (pravo ime: Bronstein, Žid), da bi se organizirala socialna revolucija v Rusiji.

Trocki je razen tega sprejemal denarno pomoč tudi od Maxa Warburga iz Hamburga, od velikega židovskega podjetja Westfälisch-Rheinische Syndikat, kakor tudi od Zida Olafa Aschberga iz stockholmske Nei-Banken.

III. Oktobra 1917. leta se je uresničila boljševiška revolucija, ki je dala Sovjetom upravo nad ruskim narodom. Med Sovjeti so se zlasti izkazale sledeče osebe:

Psevdonim	Pravo ime	Narodnost
Lenjin	Uljanov	Rus
Trocki	Bronstein	Žid
Steklov	Hachamkes	»
Martov	Zederbaum	»
Zinovjev	Apfelbaum	»
Kamenjev	Rosenfeld	»
Suhanov	Gimel	»
Sagerski	Krochmann	»
Borbanov	Silberstein	»
Uricki	Radomislski	»
Larin	Lurge	»
Kamnov	Goldmann	»
Ganecki	Fürstenberg	»

Pseudonim	Pravo ime	Narodnost
Dan	Gurevič	Zid
Meškovski	Goldenberg	»
Martinov	Zibar	»
Parvus	Helphand	»
Rzjanov	Goldenbach	»
Černomorski	Černomordik	»
Solicev	Bleichmann	»
Pjatiński	Sivin	»
Abramovič	Rein	»
Zvezdin	Weinstein	»
Maklakovski	Rosenblum	»
Borbov	Nathansohn	»
Axelrad	Ortodox	»
Garin	Garfeld	»
Glazunov	Schulze	»
Joffe	Joffe	»
Lapinski	Loewensohn	»

IV. Med intimne prijatelje Jakoba Schiffa šte-
jemo tudi rabina **Judo L. Magnesa**, ki je pridigar
mednarodnega židovstva, in se o njem splošno mi-
sli, da je prerok. V začetku 1917. leta je ta prerok
izjavil, da je boljševik. Zaradi tega ga je Schiff
javno pokaral, ostal pa je še naprej z njim v te-
snem stiku in velikem prijateljstvu.

V. Na drugi strani ima isti **Juda L. Magnes**,
kot direktor svetovne sholastične organizacije
»Paok«, za cilj, da vzpostavi svetovno nadvlado ži-
dovske delavske stranke, pri čemer ga obilno pod-
pira Jakob Scihff.

VI. Pred nekaj tedni je izbruhnila v Nemčiji
socialistična revolucija: vodstvo revolucije je avto-
matsko sprejela **Zidovka Rosa Luxemburg**, eden

glavnih vodij mednarodnega boljševiškega gibanja pa je **Zid Haase**.

VII. Če vemo, da je židovska banka **Kuhn, Loeb & Co.** v tesni zvezi z židovsko firmo **Westfälisch-Rheinische Syndikat** in z židovsko banko **Bratje Lasar** v Parizu, kakor tudi z bankirsko hišo **Ginzburg** (Petrovgrad-Tokio-Paris), in če si še razen tega zapomnimo, da so vse te židovske hiše v tesnih zvezah z židovsko hišo **Speyer & Co.** (London-New York-Frankfurt a. M.) in z **Nei-Banken** (židovsko-boljševiška hiša v Stockholmu) — moramo priti do prepričanja, da je boljševiško gibanje v precejšnji meri izraz občežidovskega gibanja in da so vse te banke zainteresirane v njegovi organizaciji.«

(Vsi ti dokumenti so objavljeni v knjigi generala Nečvolodova: »Car Nikolaj in Zidje«.)

Docela napačno bi bilo sklepati, da je mednarodno židovstvo vzpostavilo boljševiški režim v Rusiji zaradi neposrednega židovskega izrabljanja ruske države in ruskega naroda. Pa čeprav bi bile neposredne koristi, ki bi jih prineslo neposredno ekonomsko izrabljanje ruske države in ruskega naroda, še tako velike, se mednarodno židovstvo za nje ni potegovalo. Z revolucijo se mu je samo posrečilo ustvariti trdnjavo svetovne revolucije, po kateri bo mednarodno židovstvo doseglo uresničenje svojega več kot petdesetvekovnega sna o vladi nad vsem svetom in vsemi narodi, in to tako, da bo uničilo vse posebne nacionalne države, ubilo vse druge religije in ustvarilo eno samo občesvetovno državo, ki ji ne bo mogel vladati nihče drugi kot edini mednarodni, med vsemi narodi raztreseni narod, ki se mu bodo priklonila vsa plemena, ki mu bodo služili vsi narodi in ga blagoslovili kot zmagovalca.

Zaradi tega mednarodno židovstvo po revoluciji ni imelo naloge, da gospodarsko izkorišča rusko državo in ruski narod, temveč nalogo, da **Sovjetijo** — kot državno organizacijo židovsko - marksistične misli in **Kominterno** — kot mednarodno organizacijo te iste misli tako upravlja, da bi ti dve na eni strani vse nacionalne in zlasti krščanske države oslabil, na drugi strani pa tirali svet v nov svetovni spopad; sama Sovjetija pa bi se morala pripravljati, da takrat, ko ta spopad izbruhne in bodo boreče se stranke dovolj utrujene in razmrevarjene, definitivno zaigra svojo vojaško vlogo in doseže zmago. Vsi Židje, ki so sodelovali v ruski revoluciji, so imeli samo ta cilj! — In njihova navzočnost v Sovjetiji je potrebna samo zato, da se ne bi od tega cilja, ki ji ga je postavil Izrael, oddaljila.

Pri tem je razkol med Trockim in Staljinom ter Trockega obtožba, da je Staljin izdal revolucijo, samo kristjanom namenjena Izraelova maska. Treba je kristjane prevariti, da se je boljševizem tekom razvoja spremenil, da to ni več tisti prvi boljševizem, divji in krvoločni; temveč povsem drug, udomačen, ki se samo iz formalnih razlogov ne more odreči boljševiškim zablodam in se zato drži samo imena, dejansko pa je daleč stran od njega. Zato slišimo obtožbe Trockega, ki je slučajno Žid — proti izdajalcu Staljinu. V resnici pa je ta obtožba samo metanje peska v oči, ker Staljin — kakor bomo videli pozneje — usmerja vse stvari k svetovni revoluciji in se tako popolnoma pokorava Izraelovemu načrtu.

Revolucija 1917. leta torej ni bila osvoboditev Rusije, vstaja podjarmljenega ruskega naroda, temveč zavojevanje Rusije in zaslužjenje ruskega

naroda po misli, ki je tuja ruskemu narodnemu duhu, njegovi zgodovini in njegovi tradiciji; po misli, ki je vzklila iz židovskega semena, zrasla na zapadnem gnojišču in bila v plombiranih vagonih, sredi vojnega stanja skozi sovražnikovo državo vtihotapljena v Rusijo, da jo v trenutku posebno velike slabosti zavouje in podjarmi.

Ta zgodovinski trenutek, ko je bila Rusija zavojevana in ruski narod zaslužnjen, ko sta bila iz inozemstva osvojena po predstavnikih židovsko-komunistične misli, ki so jih sredi vojne v plombiranih vagonih prepustili skozi Nemčijo, se pri oceni vprašanja o pravi naravi Sovjetije nameno- ma izpušča. Saj gotovo ni vseeno, ali je revolucija delo lastnega naroda ali inozemstva: v prvem primeru gre za osvoboditev, v drugem za zavojevanje! Židovsko-marksistična teza in legijon njihovih prijateljev trdi, da se je Rusija z revolucijo osvobodila. Zgodovinska dejstva pa dokazujejo nasprotno: da jo je zavojevala peščica smelih židovsko-marksističnih avanturistov — ki so jih sredi vojne prepustili skozi sovražnikovo državo, a Židje obilno podprli z denarjem.

Toda ne samo ta razlog: pohod iz inozemstva in majhno število boljševikov, temveč tudi **duh same boljševiško-marksistične misli dokazuje**, da njena revolucija za Rusijo in ruski narod ni osvoboditev, temveč zavojevanje in zaslužnjenje.

Kakšna je ta marksistična misel, ki so jo vtihotapili v Rusijo? Ali odgovarja njen duh duhu ruskega naroda, njegovi tradiciji in njegovim tež- njam?

Žid **Karlo Mardochai** — Marx je napisal kritiko kapitalizma in s tem postavil osnovo današnjemu socializmu in boljševizmu.

Socializem smo imeli tudi pred Marxom. **Toda njegova gonilna sila niso bili Židje.** (Zaradi tega menda tudi ni imel uspeha.) Židje pa so — čeprav največji **izkoriščevalci kapitalizma** — spoznali, da je **prospeh njihovih politično-mesijanskih ciljev** vezan ravno na uspeh socializma. Kajti socializem je, kakor vse kaže, **močno orožje za cepljenje nesemitskih narodov, za rušenje njihovih nacionalnih držav, za borbo proti krščanski Evropi in močno orožje za uresničenje židovske politične nadvlade na svetu.** Zaradi tega imamo i Marxov uspeh i uspeh socializma!

Tri glavne misli so, na katerih je zgrajen ekonomski del marksizma, tri so, ki ga prav za prav omogočajo in napravljajo za pripravno orožje teh židovskih svetovnih načrtov. O samem **ekonomskem delu marksizma** nocoj ne bom govoril, ker nam to tudi ni predmet! Pač pa bom govoril o **tistih filozofskih postavkah, o tistem pojmovanju sveta,** na katerem je marksizem sezidan, zaradi katerih je sezidan in ki so mu dale tisto strastno dinamiko.

Prva misel je ateizem. Boga ni! Ljudje zaman dvigajo oči k nebu. To nebo je gluho, nemo in pusto. Nikogar ni tam! Pa ne samo tam nad njihovimi glavami, temveč tudi nikjer drugje! **Zaradi tega so neumna in bedasta tudi vsa ostala verovanja, ki izvirajo iz vere v Boga, in prazne vse nade, ki so na to vero vezane.**

Druga misel je materializem. Duha ni! Vse je samo materija in tudi duh sam je samo duševni izraz materialnega; **samo materialni pogoji človeškega življenja zadržujejo in poganjajo človeško zgodovino.** Samo materialno je glavno in bistveno v narodnem in državnem življenju, medtem ko je

vse moralno, specialno duhovno, samo postransko. Vse tkzv. moralno in duhovno je samo nadzidje ekonomskega. To zadnje je glavno in temeljno, a moralno in duhovno je zidano na temelj in od njega odvisno.

Tretja misel je razredna borba. Narod ni sestavljen iz bratov, temveč iz samih krvnih sovražnikov, razporejenih v glavnem v dva razreda, ki sta v medsebojni stalni in neprekinjeni borbi. Zgodovina nekega naroda potemtakem ni zgodovina tistih, ki so v skupno usodno in kulturno zajednico povezani po čustvu, ki je vzniklo iz skupnosti porekla ali življenja — temveč je to zgodovina v klopčič zapletenih krvnih sovražnikov, ki se grizejo, koljejo, trgajo in uničujejo v medsebojni brezmočni borbi.

Te tri misli sestavljajo filozofijo marksizma. Vse tri nosijo na sebi pečat židovskega genija in njegove zahrbtne mentalitete.

Ne bom se dotaknil kontrasta, da se tisti narod, ki je največji izkoriščevalec kapitalizma, ki se mu je v teh 150 letih, odkar je dosegel »politično svobodo in enakopravnost«, posrečilo spraviti pod svojo upravo največji del bank, industrije in trgovine, rud in človeškega prometa, javlja naenkrat kot kritik, rušitelj in organizator rušenja te iste ureditve, nočem se ustaviti pri kontrastu, ki bi moral biti vsem svarilni opomin, naj zelo oprezno sprejemajo židovske reformatorje. Obrnil se bom na tolikokrat povdarjeno dejstvo, da ta židovsko-marksistična misel ne odgovarja židovskemu duhu, da pa v polni meri ustreza njegovemu dvoličnemu značaju in mentaliteti. In potem — sodite sami!

Marx je Žid — sin židovskega naroda, ki se svoji veri v Boga ne more odreči. Na tej veri je sezi-

dana vsa njegova zgodovina, na veri, ki se je v glavnih potezah tudi danes čvrsto držijo. Vera v Boga je v takšni meri vezana na židovstvo, da ne verjamem v obstoj tudi enega samega Žida, ki bi bil pravi in iskreni ateist.

Židje verujejo, da duh upravlja in giblje zgodovino; vsa njihova zgodovina je zadosten dokaz za to. Vse, kar so delali, tudi ko so se prebijali skozi materialno nemogoče pogoje, so delali zato, ker jih je gnala mesijanska ideja, da so od Boga izbrani narod, ki mu je namenjena vlada nad vsemi narodi. Toda to vero imajo samo takrat, ko gre za njih same, kajti taka misel narod jača in ga vzdržuje! Za krščanske in ostale narode pa se v osnovo nove masovne, socialne in socialistične misli postavili materialistično pojmovanje zgodovine — misel, povsem nasprotno tisti, ki velja za Žide.

Židje so nekaj več kot narod: oni so ogromna družina! Nikjer drugje ni solidarnost članov nekega naroda tako navezala drugega na drugega, kakor je to pri Židih. Tako delajo Židje takrat, ko gre za njih same kot narod; kajti takšna misel o solidarnosti, o globoki in usodni povezanosti, o krvnem bratstvu — varuje, brani in jača vsak narod. Zato so Židje v osnovo nove masovne, socialne in socialistične misli mesto solidarnosti postavili razredno borbo, da se tako nežidje med seboj prepirajo in pobijajo.

Ali ta marksistična misel ustreza duhu ruskega naroda? Ali brezboštvo, materializem in razredna borba ustrezajo ruskemu narodu? Ali so to tiste njegove misli, ki jih je stari ruski režim zatiral in preganjal, da so preganjane končno z revolucijo dosegle osvoboditev sebe in ruskega naroda?

Odgovor je odklonilen. Niti ateizem niti materializem niti razredna borba niso rodne misli ruskega naroda! To so nedomače in njegovi naravi tuje misli, ki so mu jih vtihotapili iz inozemstva, da so njegovo državo osvojile, njega in vse, kar je njegovo, pa zaslužjile.

Toda utegne se dobiti kdo, ki bi v to dvomil. Takim predlagam, da izvršijo tako imenovano in-trotekcijo, da po duši svojega naroda sodijo tudi ruski narod. Naj nam torej odgovorijo, če našemu narodu ustrezajo ateizem, materializem in razredna borba!

Ko govorim o narodu in njegovem duhu, ne mislim na tiste, ki so šli skozi šole, niti ne mislim na eno pokolenje, temveč imam pred očmi kolektivno duševnost naroda, ki se je skozi stoletja izražala v njegovih umotvorih.

Ali more doumeti naš narod vesoljstvo brez Boga? Nikoli in nikjer se ni mogel sprijazniti s tako mislijo! Tudi v dobi, ko še ni bil sprejel krščanstva, je veroval, da mora imeti vesoljstvo gospodarja, ki čuva in varuje svet uljes in roparjev, bodisi, da so to zla božanstva, bodisi, da so zli ljudje.

Ali more doumeti narod materializem in njegovo gospodstvo v zgodovini? Nikoli in nikjer se narod ni mogel sprijazniti s tako mislijo! A »Ustanak na dahije« nam z besedami — ki jih je slepi narodni guslar s svojo pesmijo tako rekoč vklesal v marmor — najbolj jasno kaže ljudsko pojmovanje zgodovinskih procesov.

Kako pride do narodnega »ustanka«?

Stirje činitelji si stoje nasproti: dva sta proti »ustanku«, a dva za njega.

»Kad se šćaše po zemlji Srbiji;
 Po Srbiji zemlji da prevrne,
 I da druga nastane sudija, —
 Tu knezovi nisu radi kavzi,
 Nit su radi Turci izjelice, —
 Al je rada sirotinja raja,
 Koja globe davati ne može,
 Ni trpeti turskoga zuluma.
 I radi su Božji ugodnici,
 Jer je krvca iz zemlje provrela:
 Zeman dodje valja vojevati
 Za Krst časni i slobodu zlatnu
 Svaki svoje da pokaju stare.«

Tista dva, ki sta za »ustanak«, sta materialno (raja) in duhovno načelo (Božji ugodnici).

In duhovno načelo je gonilna sila razmer.

»Ne bil' s' Srbli na oružje digli
 Al se Srbi dignut ne smedoše.«

Niso se smeli, kajti raja - brezpravno ljudstvo brez vodstva, brez glave ne dviga »ustankov« in ne ustvarja zgodovine. Treba je primerne prilike, da razburijo »Turke Biogradce«, da bodo ti začeli verjeti v možnost »ustanka« in pobijati kneze, tako da bodo ti zadnji spoznali, da utegnejo tudi brez »ustanka« izgubiti glave; tako bo dobilo »rajino« razpoloženje za prepir svoje organsko vodstvo, narod bo dobil glavo — in prišlo bo do »ustanka«.

Ta narodna pesem jasno prikazuje globoko in pristno narodno verovanje, da je v zgodovinskih dogodkih duhovno močnejše od materialnega, a ne nasprotno, kakor so Zidje po Marxu podtaknili krščanskemu svetu.

Ali pozna naš bistri in po Bogu navdahnjeni na-

rod razredno borbo? Kajti, če je razredna borba zakon človeškega življenja, jo je ta bistri narod moral videti in o njej govoriti. **Toda ta narod nikjer ne govori o njej kot o normalnem življenjskem pojavu.** Nasprotno: ko v svojih narodnih pesmih opisuje svoje plemstvo, uživa v njegovem bogastvu in njegovi krasoti, ponaša se z njegovo močjo, njegovo hrabrostjo in njegovo modrostjo. Samo na enem mestu besni nad svojim plemstvom:

»Velikaši, proklete vam duše.«

Samo na enem mestu jih tako preklinja, in to, ko se ta vladajoči razred med seboj spre in pobije, **tako da ta medsebojni prepir razbije carstvo.**

Če bi narod razredno borbo videl, bi svoje plemstvo mrzil — mel bi si roke in radoval bi se, ko bi videl, da se je ta njegov vladajoči razred med seboj pobil. Kajti, če je ta vladajoči razred njegov sovražnik, je medsebojna nesloga in borba tega vladajočega razreda njegova, narodova sreča in blaginja.

Našemu narodnemu duhu torej ne ustreza niti ateizem niti materializem niti razredna borba. **Ne more potentakem niti duhu niti naravi niti zgodovini ruskega naroda ustrežati ateizem, materializem in razredna borba!**

Po tej poti smo dokazali ne samo to, da je zgodovinski prišla ruska revolucija iz inozemstva, tako da so jo dopustili sovražniki in židovski denar ter organizacija, temveč tudi to, da sama ta misei, ki je prišla do oblasti z revolucijo, po svoji naravi ne ustreza duhu ruskega naroda.

To je Sovjetija! To ni Rusija!

Mnogi nam, razume se, to zamerijo. Hoteli bi, da Rusije tudi po 1917. letu ne imenujem Sovje-

tije. Toda tega ne morem; zaradi treh glavnih razlogov:

Prvi je: ker se tudi sama ne imenuje tako. Ne vem, kaj je vplivalo na Staljina in njegovo družbo, da so svojo tvorbo nazvali SSSR (Sojuz sovjetskih socialističnih republik) — da od štirih besed nimamo niti ene edine, ki bi označevala kakšno geografsko ali nacionalno dejstvo. So že morali imeti kak razlog, da so to napravili. Toda v civilizirani družbi je navada, da kličejo ljudje človeka s tistim imenom, **kakor se sam imenuje**, a ne z drugim. Običajno so ljudje užaljeni, če jih nekdo kliče tako, kakor se sami ne imenujejo!

Drugi je: ker sta Rusija in ruski narod zaslužnena po tuji misli in tuji organizaciji — kakor smo že ugotovili spredaj.

Toda kdo bi utegnil reči: Pa naj bo tudi tako! Imate prav. Toda tam na severu je velika ruska država in veliki ruski narod. In to državo moram klicati za Rusijo.

Odgovoril bom s tole povestjo. Ta je obenem moj **tretji** in tudi zadnji razlog:

Nekoč je živel Ivan. Imel je ženo in deco, hišo in delavnico, posestvo in živino. Toda nekega dne je umrl — ubil ga je Stojan. Ta vzame ženo, deco, hišo, delavnico, posestvo in živino. Tako se Stojan udobno udomači tam, kjer je bil Ivan. Meni je jasno, da je ta novi gospodar kljub vsemu samo Stojan, čeprav ima Ivanovo ženo in otroke, hišo in posestvo, delavnico in živino. Zato ga kličem za Stojana, a posestvo, deco in živino, kakor tudi ženo za Ivanove. In tega na noben način ne morem zmešati, niti pozabiti. Tako sem navajen. In to niti ni slabo: mislim, da je tudi pri Vas tako... (Burno odobravanje in vzkliki: Tako je!)

Toda med Vami utegnejo biti ljudje, ki jih vse to ni prepričalo, in zato mislijo: »Ta prispodoba šepa! Tam nimamo sedaj roparja in ubijalca Stojana, temveč sta ruska država in ruski narod našla pravo obliko svoje državne in narodne ureditve, svojo srečo in svojo moč: sedaj se je razcvetela ruska država, razcvetela se je ruska moč in ves stari svet drhti pred njo.

Poglejmo, ali je res tako! Mi iščemo resnico in meni je vedno draga, pa najsi je kakršna koli. Poglejmo torej, če je res tako!

Pred nekaj dnevi sem se razgovarjal z mladeničem, ki je iz ljubezni do svoje ruske domovine tajno prekorajčil mejo, preživel tam skoraj pol leta in se tudi vrnil tajno. Njegova poročila so izšla v 24. in 27. številki naših bulletinov. Iz drugega štiriurnega razgovora navajam samo tole:

»To je država, v kateri te, razen majhne dece, nihče ne gleda v oči. Med razgovorom gleda dol, gor ali mimo vas, le v oči vas ne gleda. Šele takrat, ko se dodobra spoznata, se oči bojazljivo dvignejo in kolebajoč srečajo z vašimi. Tako tudi pozneje; navada se težko premaguje.

To je država tako rekoč brez starcev in stark. Ravno to najprej pade v oči. Starejše generacije so tako prerешetane, da vidimo samo še redke izjeme.

To je država globoke vdanosti v usodo. Vdanost je postala navada; kakor pri nas, ki nosimo ogromno težo zračnega pritiska na svoje telo, pa tega ne občutimo: navadili smo se na njega.

To je država, v kateri ne moreš kupiti ničesar brez prerivanja. V dobi šestih mesecev nisem v Sovjetiji niti enkrat videl, da bi bilo katerega koli artikla dovolj na razpolago, da bi ga imeli na pre-

tek. Zaradi tega se mora za vsakega napraviti vrsta, rep, ali po rusko »hvast«: za novine, vžigalice, milo, moko, čevlje, tkanine ali železniško vozovnico. Niti z ene same železniške stanice ne morejo odpotovati vsi potniki naenkrat: nekdo mora ostati, ker ni prostora.

To je država, v kateri kupujejo stvari, ki človeku niso potrebne, z upanjem, da bodo z menjavo dobili stvari, ki jih potrebujejo.

To je država, v kateri imajo samo redke, privilegirane družine po mestih svoje posebne sobe. V večjih sobah stanujejo zelo pogosto po trije zakonski pari, ali po en zakonski par in dva do trije samski možje skupno.

To je, z eno besedo, država, ki živi pod takšnim terorjem, da si ga v Evropi sploh ne moremo zamisliti, in v pomanjkanju, ki izgleda v Evropi neverjetno.«

Toda tudi to morda ne bo prepričalo ljudi, ki gledajo v Sovjetiji Rusijo in vidijo srečo ruskega naroda. Pa pojdimo dalje! Tam je na oblasti vlada, ki se imenuje delavska - kmečka vlada. In mnogi, ki tu pri nas vzdihujejo po tej ureditvi, pravijo: Gotovo je, da v Rusiji ni dobro plemičem in kapitalistom, škofom in duhovnikom, brez dvoma pa je dobro delavcu in kmetu. No, pogledjmo, če je vsaj tako! Priznam, da je vse to, kar govorim proti njim neosnovano, če je res dobro delavcu in kmetu, če je Sovjetija vsaj tema dvema velikima slojema ruskega naroda napravila dobro. Kaj pa bomo napravili, če niti delavcem niti kmetom ne gre dobro?

Tisti, ki tako mislijo, se bodo začudili in razburili, ko jim bom povedal, da sta danes ravno delavec in kmet Sovjetom edina dejanska opozi-

cija. In to ne posamezen delavec ali posamezen kmet, temveč ogromna večina delavcev in kmetov! **Intengenca**, ni opozicija; kakor tudi v drugih državah, je oportunistična, težeča po karierah, miacna in neborbena. **Kmetstvo** je ali uničeno ali v izgnanstvu. **Samostojnih gospodarstvenikov** vobče ni, ker so jih likvidirali. **Duhovščina** se drži izključno cerkve, ki jo kljub Staljinški konstituciji še vedno preganjajo. Med njimi so na svoj način še najbolj borbeni »brodjači popi« (potujoči duhovniki), ki niso registrirani in ki hodijo po vaseh in mestih ter vršijo tajne obrede — in katerih molitev se ljudstvo ravno zato, ker so tajne, še najbolj oprijemlje.

Toda prava, nevarna in masovna opozicija so edino delavci in kmetje.

Da je res tako, vidimo iz dveh dekretov Sovjetov ljudskih komisarjev: iz tistega od 28. sept. 1938., s katerim je uvedena nova delavska zakonodaja, in tistega od 28. maja 1930., s katerim je uvedeno novo kmetijsko pravo. Prvi dekret predstavlja pravcato novo zaslužnjevanje vasi. Toda ta dva dekreta presegata okvir naše nocojšnje analize! Najdete jih lanko v drugih naših spisih. Toda nekaj moram vendarle poudariti: v Evropi danes nimamo delavske zakonodaje, ki bi tako malo gledala na svobodo delavcev, kakor to gleda zakonodaja v Sovjetiji! Ravno tako pa niti ena zakonodaja na svetu ni dala kmetu tako malo svobode, kakor mu je je naklonila sovjetska!

Na vse to so bili Sovjeti prisiljeni. Skozi leta in leta so na strankinih kongresih za vse svoje neuspehe dolžili »rukovodjašček«, tiste, ki upravljajo podjetja. Zaradi doktrinarnih političnih razlogov niso smeli povedati, da so neuspehi posledica

odpora, ki jim ga nudijo delavske in kmečke množice, v katerih imenu vladajo. Toda končno jih je življenje vendar prisililo, da so javno iznesli obtožbe; prvič smo jih slišali na XVIII. strankinem kongresu VKPB (marca 1939. leta), in to ne več proti »rukovodjaščim«, temveč neposredno proti delavcem in kmetom. Tako je vse leto 1939. v znamenju borbe sovjetskega režima proti delavcem in kmetom.

Toda ta borba ni šele sedaj izbruhnila: ravno toliko je stara kot sovjetski režim! V začetku je bila to borba proti belim, nato proti ostali inteligenci, srednjim slojem in duhovščini. Sedaj pa se te ljudske množice — ne iz kakih doktrinarnih razlogov, temveč v imenu narave stvari, v imenu življenja samega — upirajo nemogočemu sistemu, ki si ga je židovski duh zamislil za nežidovske narode in katerega jim hočejo židovski zavestni in podzavestni agenti nasilno vriniti.

Zgodovina sovjetskega režima za ti dvajset in dve leti je zgodovina krvave in surove borbe ruskega naroda proti svojim zavojevalcem, predstavnikom in eksponentom židovsko-marksistične misli. Ti zadnji dekreti so le odkrito priznanje sovjetskega režima o tej borbi s tistimi, v imenu katerih so podrli staro ureditev, uničili toliko dobrin, pobili toliko milijonov ljudi, izpostavili smrti od lakote desetine milijonov drugih, pregnali ali zaprli deset in deset milijonov tretjih, a vse druge spravili pod režim, »v katerem, razen majhne dece, nihče ne gleda v oči«. (Burno odobravanje.)

Vendar neverni kljub temu še niso prepričani! Navajajo nam dva razloga: prvi je v politični in vojaški moči Rusije, drugi v čudnih in velikih stvareh, ki so jih ustvarili v Rusiji. Ti neverni

pravijo: »Če je res vse tako, odkod potemtakem ta velika politična in vojaška moč Rusije in odkod tolike čudne in velike stvari, ki so jih tam ustvarili?« Prav imajo neverni, da vprašujejo. Jaz jim pa odgovarjam:

Kdaj se je pokazala ta moč, o kateri govorite? V katerem trenutku? **Ko je zapadna Evropa zašla v vojno.** Prej je ni bilo. Kje je bila 1938. leta Sovjetija, da bi odvrnila Poljsko od napada na Češkoslovaško? Kljub sovjetskemu protestu, ki so ga poslali Poljski, ta Sovjetom prezirno odgovarja in nadaljuje s pritiskom na Češkoslovaško, medtem ko Sovjeti niti ne mrdnejo, kaj šele, da bi Poljsko zadržali.

Zakaj Sovjetija svojih sporov z baltskimi in skandinavskimi državami ni reševala pred 1. septembrom 1939. leta? Zakaj svojega spora s Poljsko ni rešila pred 7. septembrom 1939. leta? Če hoče Sovjetija pokazati svojo moč, mora imeti pred seboj slabotne nasprotnike — mnogo slabejše, kot je sama. (Odobravanje in vzkliki.)

Timesov vojaški strokovnjak je dal 10. avgusta 1939. leta — torej v času, ko se je Anglija pogajala s Sovjetijo — sledečo oceno rdeče vojske:

»Sposobna, da z nenadnim napadom zada resen udarec tudi močnemu sovražniku, če je ta nepazljiv.

Sposobna za ofenzivno gibanje manjšega pomena proti slabotnemu sovražniku.«

Nesposobna je torej, da bi udarila močnega sovražnika, ki je pazljiv — kakor tudi ni sposobna za ofenzivo splošnega in večjega pomena niti proti slabotnemu sovražniku.

Razlogi so sledeči: tehnični (slab promet), vojaški (slab in nepripravljen starešinski kader), mo-

ralno-politični (nezanesljivost čet) in ekonomski (slabo gospodarsko stanje države).

Kar se tiče velikih čud, o katerih so slišali neverni, moram reči, da nekatera čuda zares obstojajo.

Prvo je v tem, da ima država, poleg vse statistike o izpolnitvi načrta o proizvodnji, videz zelo skromnega, da celo bednega življenja, a vendar kljub temu brez prerivanja, često pa tudi s prerivanjem, niti enega artikla ne morete kupiti.

Drugo je v tem, da bi bilo naravnost čudno, če bi uspel režim, ki se v svojem proračunu hvali, da ima 30,000.000 uslužbencev, uradnikov in nameščencev, to se pravi birokracije — telesa, kjer je praviloma vsa osebna iniciativa zatrta.

Tretje je v tem, da bi bilo naravnost čudno, če bi režim, v katerem imata človeška svoboda in oseba tako nizko vrednost, ne bil sposoben da zgradi z brezpravno in brezplačno delovno močjo toliko gigantskih tvornic in objektov — če so isto mogli napraviti še pred njimi egiptovski faraoni in rimski cesarji z mnogo manjšim terorjem, z večjim spoštovanjem človeške osebe in svobode ter z neprimerno manjšimi žrtvami v krvi, ljudskih življenjih in materialu. (Burno odobravanje.)

Toda največje čudo, na katero sem naletel pri prebiranju mnogoštevilne literature in poslušanju vseh pričevanj, je tisto, ki sem ga našel v knjigi Francoza, ki ta gornja čuda opisuje in na koncu pravi: »Lahko bi mi zamerili, da nisem nikjer videl kaj zares lepega in velikega. Priznati moram, da sem to resnično videl. Videl sem 20 km izven Moskve kazenski zavod; zavod, ki ni zastražen, kjer kaznjenci lahko gredo svobodno in kadar hočejo v opero ali kino v Moskvo, kjer si kaznjenci

lahko pripeljejo svoje družine in z njimi skupno prenašajo robijo, kjer imajo kaznjenci take ugodnosti in tako obilje, da je zavod vendarle zastražen — pred tistimi, ki bi hoteli iz svobode nekako »nezakonito« stopiti v njega.«

Tako smo Vam pokazali predigro drame: razkačiti Nemčijo, okovati jo s pajčevino, zmagovalce pa napraviti slabe.

Iz tega naj se razvije drama. Toda šele takrat, ko se najprej uresniči nepričakovano in iznenadno spajanje Nemčije in Sovjetije!

In danes stojijo ljudje zmešani pred tem nepričakovanim preobratom. Saj je vendar naš veliki tisk kar grmel in sipal trditve: »**Jutri ali pojutrišnjem bo podpisan sporazum med Anglijo in Rusijo!**« — Zaman smo dokazovali, da do tega ne bo prišlo! Eni so se nam smejali, drugi so nas obrekovali, medtem ko so nas tretji napadali. In vendar Anglija ni podpisala sporazuma s Sovjetijo! Mesto tega smo dobili na splošno osuplost nemško-sovjetski pakt o nenapadanju. (Smeh.)

Kakšen je njegov pomen v tej drami? **Ali je to običajen politično-vojaški dogovor**, kakor jih često sklepajo med seboj razne države?

O, ne! Ta pakt ima drugi pomen. **On je zadnja scena predigre**. Njegov izdajalsko-satanski značaj meče tragično rdečo svetlobo tudi na dramo samo, ki se začinja odigravati pred našimi očmi.

Ravno zato, ker smo to vedeli, smo kljub tolikim in takim trditvam lahko mirno zatrjevali, da do sporazuma med Anglijo in Sovjeti ne bo prišlo.

Nemčija je v tej drami izzvala vojno, ona je motor vojne in potemtakem tudi motor revolucije.

Po Sovjetih drži Izrael krmilo vojne in potemtakem tudi krmilo revolucije.

Nemško-sovjetski pakt od 23. avgusta 1939. leta pa ni prav nič drugega, **kot spojitev motorja s krmilom, prehod nemške motorne moči pod vpliv židovsko - marksističnih krmarjev.**

In ta pakt je nastopil kot zadnja scena predigre zato, da bi krenil motor v tisto smer, ki jo hoče — režiser.

Mi smo zato že davno rekli, da **postaja Hitler podzavestni židovski agent.** Ker misli, da dela tisto, kar bo prineslo njegovi Nemčiji srečo in veličino, dejansko izziva vojno in s svojo ogromno, toda pripravljeno močjo in s svojim discipliniranim narodom udarja ob angleško-francoski zid, **pri čemer ga vodi in upravlja sovjetski krmar** — vse v cilju, ki ga je postavil Izrael. (Odobrovanje in vzkliki: Tako je!)

Drama

In, glejte, drama se je že začela. **Nemčija se je zagnala na Poljsko in jo zmrvila.** Nemčija je pripravljala bliskovito vojno proti vzhodu in izkazalo se je, da ima vzorno opremo in da jo zna odlično uporabljati. Poljska je zlomljena.

Toda še pred tem sta zaradi **danih jamstev** (ki sta jih že tolikokrat nepremišljeno dajali, do česar ju je privedel ta isti režiser, ki jima je neprestano šepetal na uho naravnost nore formule o kolektivni varnosti, medtem ko ju je istočasno slabil, razbijal in onеспособljal za vsako oboroženo in hitro akcijo) — **Anglija in Francija Nemčiji napovedali vojno.**

Ko je bil režiser gotov, da je zavesa vendar že enkrat dvignjena, **da se je drama zares začela,** da se bo tokrat vendarle igralo, in to resnično, da bo

zares prišlo do poloma, vpitja, treskanja, ječanja, dima, ognja in krvi — je ta za kulisami skriti režiser iz divje radosti zavriskal, se ledeno nasmejal in si pri tem zadovoljno mel roke.

»O, je rekel, toliko truda in muke! In komaj komaj se je začela drama, ki jo že stoletja pripravljam. O, prihaja čas, Izrael! Bliža se konec tvojih muk, tvojega trpljenja in tvojih težkih ponižanj. Zarja prihaja, Izrael! In tvoja zmaga tudi: kmalu te bo blagoslovil borec, s katerim si se boril v petdesetstoletni noči!«

In sedaj stopa v igro tudi Sovjetija. S svojega obraza vrže masko in se nesramno požene na zlomljeno Poljsko, »da zaščiti življenje, svobodo in imetje svojih istokrvnih bratov« — tista Sovjetija, ki je pogazila v ruski državi vso svobodo, strla deset in deset milijonov življenj in odvezela ter uničila vse imetje nesrečnega ruskega naroda. Toda maska ji ni več tako potrebna; potrebovala jo je samo do takrat, da se je začela drama!

Nekoč je Sovjetija delala formule o napadalcu in z drugimi državami točno določevala, koga lahko smatramo za napadalca. Sedaj smo pa v Molotovljevem govoru slišali, da »so se spremenile razmere, kakor tudi pojmi o napadalcu, ki smo se jih posluževali in v katere so ostali tako pridno verjeli!«

Nekoč je bilo to potrebno, ko je bila Sovjetija največji hujskač proti fašizmu in ko se je na vse mogoče načine trudila, da bi vrgla Francijo in Anglijo zdaj na Italijo, zdaj na Španijo, zdaj na Nemčijo, medtem ko jima je širokoustno obljubovala svojo »ogromno« pomoč. Ta laž danes ni več potrebna: drama je režirana tako posrečeno, da sta Anglija in Francija morali napovedati vojno

Nemčiji. Sovjetija sedaj lahko vzame mirne duše dele poljskega plena in čaka konca drame.

Nekoč je bilo to potrebno, ko so sovjetske »ljudske fronte«, »antifašistični bloki« in »bloki demokratskih sil« tulili po vseh evropskih državah o pomoči velikim zapadnim demokracijam — danes niti ta laž ni več potrebna. Danes pridigajo prav isti sovjetski agenti o dezerterstvu, o tem, kako ne smemo zaiti v vojno, in o mržnji proti kapitalističnim demokracijam. Zakaj naj še lažejo, saj se je drama vendar že začela!

Sele sedaj moremo videti, kako peklenško je določena vloga te tajinstvene osebe, ki se imenuje Sovjetija.

Zaplet drame je torej naslednji:

Nemčija, ki je zvito Izraelovo igro najbolj domela, je z navdušenjem sprejela vlogo izzivalke vojne v tej drami, vlogo njenega motorja in potemtakem tudi motorja revolucije.

To je napravila v prepričanju, da do vojne z **Anglo-Francozi ne bo prišlo**, četudi napade in stare Poljsko. Kajti Anglo-Francozi Siegfriedove linije ne morejo resno napasti, na drugi način pa Poljski ne morejo nuditi pravočasne pomoči.

Ce pa bodo Anglo-Francozi, zaradi jamstev, ki so jih dali Poljski, vojno vendarle začeli, bo to platonška vojna, vojna brez bojevanja. Kajti Nemčija bo odpor Poljske v štirih tednih popolnoma zlomila, s tem bo padla poljska vlada, ki je vojno napovedala, a nova bo z Nemčijo sklenila mir in ji izročila Gdansk in Koridor. Po vsem tem bodo morali Anglo-Francozi tudi sami skleniti mir. Ce pa tega nočejo, naj sedijo na Maginotovi liniji, medtem pa bo Nemčija za Siegfriedovo linijo mirno uživala plodove svoje zmage.

Ta račun ne bi bil popolnoma točen — kakor smo videli —, če se ne bi 23. avgusta 1939. leta posrečila zadnja scena predigre te drame, če se ne bi krmilo revolucije (Sovjetija) spojilo z motorjem revolucije (Nemčija).

Tega dne je bil Hitler prepričan, da je prevaral ves svet. Pokazali smo že, kako daleč je od tega. Kajti ravno ta pakt je omogočil Sovjetiji, da je tudi sama vpadla v Poljsko, ji onemogočila vsak odpor in zavzela velike predele njene države. S tem je bil Hitlerjev načrt o sklenitvi miru s Poljsko popolnoma onemogočen, ker je bila Poljska ne samo premagana, temveč tudi strta. S kom naj torej sklene mir? In ker ni miru s Poljsko, kako naj ga sklenejo Anglo-Francozi, ki so zašli v vojno ravno zaradi častne obveze, ki so jo dali Poljski?

Nemci so se res pripravili za bliskovito vojno, toda proti jugovzhodu in ne proti zapadu.

Anglo-Francozi vobče niso bili pripravljene za napadalno vojno, temveč samo za obrambo. Toda v vojno so zašli, ker so nepremišljeno dali jamstva, ki so jih prisilila, da so vojno napovedali, čeprav Poljski dejansko niso mogli pomagati.

Mislili so, da je pomoč že samo to, da so v vojno stopili!

Anglo-Francozi so dovolj močni, da se ubranijo napada. To tudi povzroča Nemčiji, pri doslej poznem orožju, največje preglavice. Toda čeprav je obramba važna, je le redkokdaj sama izvojevala zmago. Razen primerov, ko je bila dolga in je nasprotnika tako izčrpala in oslabila, da je mogel preiti napadeni v zmagoviti napad. Toda v tem primeru nastopi zmaga, ponavljam, šele po dolgi, trdovratni in krvavi vojni.

In Anglo-Francozi na to možnost tudi res misli-

jo: stalno govorijo o dolgi vojni. Prepričan sem, da na to dolgo vojno iskreno mislijo. Toda v dolgotrajni vojni jih čakata dve nevarnosti! Prva je: **ali bodo njihove vojske vzdržale takšno vojno?** Druga pa je: **ali ne bo prišlo v Nemčiji do boljše vizacije mesto do njihove vojaške zmage?**

Kajti — eno dejstvo je več kot očitno. **Ze polna dva meseca si stojita nasproti vojski v vojnem stanju, toda popolne vojne le še ni.** Čutimo, kako izza vsake fronte rohnijo pripravljeni tanki, kako je pripravljenih na polet na stotine letalskih eskadril, kako čaka deset in deset tisoč topovskih žrel na znamenje, da zatulijo svojo strahovito pesem, kako utegnejo stotisoči metalcev min, bomb in plamenov vsak hip začeti svoje uničevanje. In vendar: vse to še počiva!

Mnogi so se trudili, da bi to pojasnili, in tudi mi nismo zaostajali za njimi. Mislim pa, da je za vse to samo eno pravo pojasnilo!

Obedve strani, kakor vse kaže, čutita, **da so njihova morilna sredstva tako strašna, da so na obeh straneh tako strahovita, da človeški material ne bi bil zmožen vzdržati sile vsega tega v polno delovanje postavljenega orožja.**

Zaradi tega skušata najti obe strani pri nasprotniku takšno točko, kjer bosta dosegli v **kratkem času velike uspehe, če bosta pognali v polno delovanje vse svoje orožje.**

Takšne točke doslej še nista našli. Zato tudi ne smeta razviti vojne do njene najvišje popolnosti.

Tista gornja rešitev pa, na katero računajo Anglo-Francozi, predstavlja dolgotrajno in krvavo vojno, kjer bi najprej Nemci brezuspešno napadali in bili krvavo odbiti, **da jih nato njih same napadejo in premagajo.** Zato tudi, glede na očitiden

in upravičen strah, da bodo ljudje vzdržali manj kot orožje, povdarjamo: **nič ne kaže, da bi se dolga in krvava vojna končala z zmago.** Nasprotno: to je naravnost neverjetno! In ravno na to možnost tudi računa režiser te drame, na njo računa tudi njegov eksponent Sovjetija — **da se bo krvava in dolga drama končala tako, kakor so to preračunali Židje in marksisti.**

Ali je kaj upanja, da se drama ne bo končala tako nesrečno?

Angleško-francoski zid, nemški motor in sovjetsko krmilo so glavne osebe drame.

Izraelski režiser bo izigran, če mu odpove krmilo. Ali je kaj upanja, da se bo to zgodilo? Sovjetija se izogiblje vojne, toda z mobilizacijo vzdržuje pod orožjem znatne sile svojega naroda. Za takšne režime, kakršen je njen, predstavlja že sama mobilizacija nevarnost, kajti iz nezadovoljnega prebivalstva, ki je dotlej vse pasivno prenašalo, **napravlja mobilizacija vojake, torej državljane aktivne obrambe.** To pa odnos državljanov proti režimu izpreminja in režim mora v disciplini popuščati, medtem ko dobivajo državljani proste roke, da zavzamejo proti njemu odločnejše stališče.

Za Sovjetijo je posebno nevaren eksperiment, ki obstoja v tem, da njeni vojaki spoznavajo življenje v ostali Evropi, katerega so poznali samo po svoji propagandi, ki jim je v materialnem pogledu **risala njihovo državo kot raj, a Evropo kot pekel.** Sedaj pa bodo njeni vojaki videli v zavzetih delih Poljske in v baltskih državah takšne življenjske pogoje, **kakršnih ne morejo videti nikjer v Sovjetiji in kakršnih si niti zamisliti niso mogli.**

Ravno tako pa mora potreba preskrbovanja

vojske izzvati v njihovi gospodarski ureditvi globoke izpremembe — ali povzročiti zlom vse države.

Vsa ta dejstva utegnejo med to dramo povzročiti, da se bodo razmere v Sovjetiji globoko izpremenile, in to v pravi nacionalni ruski, slovanski in krščanski smeri. Če se bo to dogodilo, bo krmilo režiserju odpovedalo; streslo bo s sebe njegovo umazano roko. **Sovjetija** bo izginila, na njenem mestu pa bo vstala prava, **narodna Rusija**. To bi najbolj popolno izigralo načrte režiserja te drame.

Ce pa krmilo režiserju ne bi odpovedalo, imamo drugo možnost: **da odpove motor**. Ta možnost je mnogo manjša od prve. Mnogo in krvavih porazov bo treba, preden bo odpovedal nemški motor. A teh zaenkrat ni in bi šele morali priti. Ce ni nekega novega neznanega tehničnega sredstva, bo to moglo priti šele po dolgi in krvavi vojni. **Ta krvava vojna pa je ravno tisto, kar išče in hoče režiser drame, da bi dosegel svoje cilje!**

Tako je torej drama zvito pripravljena. Izrael ima dovolj razlogov, da si za kulisami mane roke in se smeje, kakor zna to samo on. Ce sodimo po človeški pameti, moramo biti prepričani, da bo drama uspela.

Toda režiser ne želi, da bi drama zajela samo zapadno Evropo: njegova želja je, **da zajame ves svet**. Niti stopala zemlje ne sme biti, ki bi ga ne zajela ta drama!

Zaenkrat so se v prvi in drugi sceni prvega dejanja pojavile na pozornici **Poljska in Nemčija, Anglija, Francija in Sovjetija**. Toda Izrael želi, da pridejo pred gledalčeve oči tudi drugi narodi: tako **baltski kot balkanski, kakor tudi majhni in mirni Holandci, Belgijci in Finci** — vso Evropo naj po njegovi želji zajame drama.

Kakšna oblast mu je bila dana nad Evropo?
Kakšna kazen preti našemu kontinentu?

Vsa njena lepota in moč, bogastvo in modrost
so nastali v znamenju križa Kristovega.

Toda v zadnjih 150 letih svoje zgodovine se je
predala Evropa materialističnemu brezboštvu in
borbi proti Kristusu. Tako je izgubila smer in se
zmešala — kakor brod na oceanski gladini, ki so
mu ukradli kompas, ali so mu oblaki zakrili zvezdo
severnico. In takrat so prišli odposlanci zvitega
Izraela in položili pred evropske narode svoje laž-
nive kompase in lažnive zvezde severnice. Vse to
so sprejeli evropski narodi. In zazdelo se jim je,
da so postali pametnejši, ker sta jim znanost in
tehnika povečali moč v vsakdanjem življenju, pri
tem pa so pozabili, da je brod, če na njem ni kom-
pasa, lahko opremljen z vso mogočo tehnično opre-
mo — pa mu vse to ne bo nič pomagalo. Blodil
bo in propadel z vsemi potniki in vso ostalo teh-
niko ter bogastvom skupaj.

Teh 150 let je govorila Evropa: daj mi ljudi je-
klene volje in odločnosti, asketske poštenosti in
genialne pameti! Vse to je lahko tudi brez Kristu-
sa. In kar je prosila, je tudi dobila: Staljina,
Hitlerja in Mussolinija!

Sedaj pa je pred propadom; pred veliko nevar-
nostjo stoji. Da ji bodo odvzeli bogastva, ne pred-
stavlja niti polovice žalosti. Toda hujše je, da bo
opustošena in propadla, da ji bodo otroci izginili
in se razbežali v gozdove.

Nato pa bo pod Izraelovo vlado nastalo življe-
nje, ki ga bo uvedel današnji režiser — Izrael!
(Burno odobravanje.)

Konec

Nisem Vam povedal tega, bratje in sestre moje, da bi Vas oslabil in Vam ubil duh in moč; temveč zato, da Vam razkrijem resnico, tisto resnico, ki Vam je naš tisk, kakor tudi drugi ljudje, ki jih poslušate, nočejo razkriti, ker se boje velike Izraelove moči.

Ljubezen in strah me silita, da Vam govorim to resnico. Ljubezen, da bi se kakor koli rešili — a strah zato, ker prihaja nevarnost zaradi nepoznavanja resnice.

Kako je prevaril Jakob svojega očeta in postal iz manjšega večji, iz mlajšega starejši, iz siromašnejšega bogatejši, iz zapostavljenega privilegiran? Kako je dobil Jakob očetov blagoslov, ki je bil namenjen Ezavu — Vas vprašam? **S kozjimi kožami!** Ali pa bi mu pomagale, če ne bi bil oče Izak slep? **Samo Izakova slepota je povzročila, da oče ni odkril prevare.**

Če Vam torej danes to govorim, govorim zato, ker moram govoriti, ker upam in verujem, da je milostljivi Bog odredil, da bo padla mojemu rodu z oči mrena: da bo spregledal, da bo nehal biti slep in da bo v polni svetlobi spregledal, kaj mu je branilo, da do danes ni videl. (Odobrovanje.)

Prvi cilj mojega predavanja je: da opozorim na zvito Izraelovo igro in jo odkrijem, da bi moj rod odprl oči!

Toda samo to ni dovolj! Če to govorim in Vi poslušate, sprejemate in celó razumete, ne bo od vsega tega nobene koristi, če ostanemo samo pri tem.

Danes so evropski narodi v istem položaju, kot so bili Atenci, ko jim je Demosten govoril o ne-

varnosti, ki jim jo je prinašal Filip s severa, ter jim povedal, da so — divjaki. »Divjak«, je rekel, »se bori kot Vi, Atenci: prime se tam, kjer ga je udaril sovražnik — da se takoj nato prime na drugem mestu, kamor je prestavil sovražnik svoj udarec. **Divjak ne napravi ničesar, da bi sovražnika prehitel; samo brani se tam, kjer je udarce že dobil, in s tem pušča sovražniku brez obrambe drugo stran.**«

Cilj mojega današnjega govora ni, da bi izzval obup. Nasprotno: cilj je ravno v tem, da z razkrivanjem položaja v svetu izzovem pri svojih poslušalcih čvrsto odločitve, da se bodo branili junaško, resnično in pametno, ne pa kot Demostenovi divjaki.

Evropski narodi so zašli v ta strašni spopad zato, ker niso videli velikega režiserja drame vsega človeštva. Če pa so ga nekateri videli in celo govorili, da so doumeli njegovo zvitost, pa zato, ker so mislili, da se s to zvito igro okoriščajo, prepričani, da bodo zviteža prevarili. V dosedanjem razpletu kaže drama, da so se sami prevarili.

Če torej evropski narodi ne bodo spoznali režiserjevih načrtov, če bodo po njih igrali, mesto, da bi jih izigravali, se bo drama človeštva iztekla tako, kakor si jo je zamislil in kakor jo je doslej režiral njen režiser. (Burno odobravanje.)

Potrebno je režiserjeve načrte spoznati ne samo zato, da jih pač spoznamo, temveč ravno zato, da z njimi ne bi dosegel uspeha.

Zaradi tega, če moji poslušalci danes ne bodo postavili čvrste odločitve, da bodo to borbo proti režiserjevim načrtom sprejeli, čeprav bodo tudi drugače priznali, da imam prav — ne bom prav nič vesel, saj sem zaman govoril!

In tega se bojim. Ne bojim se, da boste rekli, da Vam govor ni ugaljal, ali da to, kar govorim, ni resnica, temveč se bojim, da boste rekli: »Ugaljalo mi je, res je, kar govori, toda — kaj morem jaz zato?« Ali: »Naj se bori kdo drugi!« Ali: »Saj nisem ravno jaz poklican!« Ali: »Bolie je, da ostanem na miru!« Vidite, tega se bojim. Nisem prišel k Vam, bratje in sestre, zaradi pohvale ali slave. To ni prav nič potrebno niti meni niti Vam! Prišel sem zaradi nečesa drugega: da Vam razkriem načrte zvitega Izraela in da se odločite za borbo proti nim.

Ne pozivam Vas na razbijanje židovskih izložb, delavnic ali glav. Nasprotno! To so cenena sredstva, s katerimi si Izrael učvrščuje svojo vlado, in to tako, da vzbuja pri ljudeh usmiljenje do svojega bednega položaja. (Bil sem prepričan, da se bo preganjanje Židov v Nemčiji končalo usodno za Nemčijo samo.) Pozivam Vas, nasprotno, da vsako židovsko izložbo, delavnico ali glavo spoštujete ravno tako kot izložbo, delavnico ali glavo vsakega drugega državljana naše države. To spoštujte. Toda razbijaite, lomite in kršite židovske načrte! Narod, ki lomi židovske izložbe, delavnice in glave, a spoštuje židovske načrte in se po njih ravna, tak narod je ljub Izraelu. (Odobravanje.) Kaiti Izrael ga ima v svojih rokah, drži ga na nevidni, toda zelo močni verigi. Tak narod bo odigral vlogo, ki jo ima določeno v drami človeštva, tako, kakor Izrael hoče. (Burno odobravanje.)

»Kako na naj gremo potemtakem v borbo?« — me vprašujete. »Kaj naj torej delamo, ko smo že sneli Izraelu masko in spoznali njegove načrte? Kaj naj delamo, da režiser v svojih namerah ne bo uspel?«

Ladji preti največja nevarnost, ko ji uničijo kompas. Naj bo na njej vsega v izobilju, naj stroji rohnijo od sile — samo kompas naj se pokvari na morski gladini, tam, kjer se stikata nebo in voda, pa pomeni to za ladjo največjo, često strašno nevarnost. **Izgubljena na gladini ne more najti poti in ne more pobegniti nevarnosti:** postala bo lupina, igračka morskih valov!

Tako je tudi z narodi, ko izgubijo duhovne osnove svojega življenja. Vse ostale izgube bodo sledile tej, danes tako neznatni izgubi. Izgubili bodo zdravje, izgubili svobodo, izgubili bogastva, izgubili carstvo, izgubili slavo in hvalo. **In tako bo blodil ta narod po življenjskem oceanu, izogibali se ga bodo drugi narodi in odklanjali njegovo prijateljstvo,** kakor se tudi brodovi, ki jih taka nesreča ni doletela, uklanjajo s poti ostankom propadle ladje.

Vsak narod, ki izgubi duhovne osnove svojega življenja, postane takoj suženj zvitega Izraela. Mesto pravega kompasa, mu prinese Izrael svojega lažnivega. **In narod, ki je tako izgubil svoj kompas, nima merila, po katerem bi ugotovil lažnivost izraelskega, zato ga sprejme z odprtimi rokami, slaveč in hvaleč Izraela in njegovo modrost,** ker mu je našel in dal takšen kompas. Zdi se mu celo, da je ta novi kompas lepši in pripravnější od starega. Ne vidi ta nesrečni izraelski suženj, da Izrael sam tega kompasa ne uporablja, ali da ga rabi samo navidezno, (ker dobro ve, koliko se razlikuje od pravega, ga sam pri sebi popravlja — ravno tako, kakor Vi dobro veste, za koliko Vam ura prehiteva ali zaostaja, ter tako lahko vsak trenutek določite točen čas, čeprav uporabljate netočno uro). Ne vidi nesrečni izrael-

ski suženj, kako ga ta izraelski kompas vodi vedno bolj iz tihih in mirnih voda, po katerih ga je vodil stari kompas, in ga nikakor ne vodi v mirno pristanišče, temveč bolj in bolj v velike burje in tajfune, pod strašne oblake, med številno grmenje in na vse bolj ostre čeri. Ne vidi izraelski suženj, da »prihaja čas, da je sedaj že tu«, ko bo moral pasti pred noge velikega Izraela in moliti:

»Glej, zarja je že, Izrael! Izpusti me! Dovoli mi, da se oddahnem! Samo ti lahko zapoveduješ tej moji ladji. Reši me, Izrael, saj ne morem iz te strašne burje, če me ti ne izpelješ! Vzemi mi vse, Izrael, i svobodo i mojo ladjo! Zapoveduj, Izrael, jaz pa bom poslušal!«

Najprej je treba potemtakem najti stari in pravi narodni kompas, a čez ograjo vreči v morje, ne Izraela, temveč njegov lažni kompas. Treba je lažne duhovne osnove našega narodnega življenja zavreči, a prave, resnične, tiste, na katerih je narod vzklił, rasel, se jačal in se krasil, cvetel v miru in veselju, te duhovne osnove pa je treba znova sprejeti. (Burno odobravanje in vzkliki: Zivel!)

In vse to je delal ZBOR od prvega dne svojega obstoja pa vse do danes; vodil je dejansko borbo proti tistim slepim sinovom našega naroda, ki uporabljajo na naši narodni ladji ne samo lažnivi kompas, temveč tudi ne pustijo, da bi jim odprli oči, da bi jim pokazali in dokazali, kako je kompas napačen in kako so nam ga namenoma podtaknili.

Mi v ZBORU smo zavrgli ta lažnivi kompas. Ugotovili in dokazali smo njegovo lažnivost. Naši smo pravi večstoletni narodni kompas in ga hočemo postaviti nazaj na njegovo pravo mesto. Nismo

si ga izmislili, temveč smo se poglobili v narodno življenje in ga tam tudi res našli, ohranjenega v njegovi duši.

Veliko in težko je to delo; mučna in grenka je zaradi tega naša pot. Toda, glejte, mi gremo. **Ze leta in leta smo na isti poti, leta in leta se borimo.** Vse, kar smo morali prenesti: ostre kamne in podla obrekovanja, ubode z nožem in revolver-ske in puškine strele, prepovedi, preganjanja in zapore — vse to in marsikaj drugega nas ni ustrašilo.

Malo prej ste me vprašali: »Kako naj se borimo?« — **Ali se res hočete?** — Vas vprašam namesto odgovora. Ali ste res junaške duše in junaške krvi? Ali imate res voljo, da bi se borili? — Resnično!?! — No, dobro, pa dajmo! **Pridite takoj, niti trenutka ne kasnite!** Dobrih odločitev ne smemo odlagati. Pridite k nam, da se borimo za **izmenjavo lažnivega kompasa z našim nekdanjim, s kompasom našega narodnega življenja, ki mora vsebovati: požrtvovalnost, junaštvo in gospodarjevo dolžnost! Bog** — gospodar v vesoljstvu, **kralj** — gospodar (ne tiran, ne lutka, temveč gospodar) v državi in **mož, oče** — gospodar v hiši, mesto razdiralnega dobičkarstva, strahopetstva in brezosebne ureditve v vesoljstvu, državi in hiši. (Odobranje.)

Toda, če na vse to pristanete, nas mora to privedi v drugo borbo: **borbo za pravi narodni in državni ustroj** — kajti, če bi bil naš današnji ustroj v državi naroden, ali bi odvrgli naš narodni kompas, a na njegovo mesto podtaknili lažnivega izraelskega?

Druga borba ZBORA je borba za pravi narodni ustroj države, za narodno državo. Država je orodje

narodove usode. Današnja demokratska (bodisi prava ali lažniva) kapitalistična država je **nena-**rodna država. Ravno ona je tisto orodje, ki omogoča Izraelu, da si po njej pridobi vpliv nad usodo naroda. Ona je **nacionalna**, vendar ni narodna, često pa je podzavestno tudi **protinarodna**. (Burno odobravanje.)

Ko bomo prišli do pravega duhovnega narodnega kompasa, ko bomo z njim dobili točne poglede na svet in življenje, bo takoj odpadlo slepilo, ki nam je zatemnjevalo naše dosedanje življenje, in spoznali bomo, kakšen mora biti naš državni ustroj, da bi ustrezal velikim narodnim koristim.

Gotovo je mnogo omikanih narodnih sinov, ki se bodo zgrozili in prestrašili teh mojih besed, in bodo pripravljani, da se takoj vržejo na mene s kamnom ali obrekovanjem.

Toda prosim jih, naj samo malo pomislijo. Glejte, samo eno dejstvo! **Sladko je**, ker gre za sladkor, **a grenko**, ker je resnično.

Letos poleti so me poklicali na neko zborovanje kmetov, **proizvajalcev sladkorne pese** v Srbsko poljedelsko društvo. Tam sem govoril takole:

»Vidim, da so poklicali sklicatelji vsa ministrstva in celó vojsko. (Kmetje vzklikajo »Zivela vojska!«, a njen odposlanec — general vstane in se ljubeznivo priklanja na vse strani.)

Toda pri tem so se sklicatelji zmotili. Ravnali so se po ustavi kraljevine Jugoslavije. **Ta pravi**, da upravljajo državo kralj, namestništvo, senat, skupščina, vlada, vojska in uradništvo. Vse to predvideva ustava in po njej bi tako tudi moralo biti. Zato so tudi sklicatelji pri obravnavi tega važnega narodnega vprašnja pozvali skoro vse te činitelje.

Toda v zadevi sladkorja in sladkorne pese niso odločilni niti kralj niti namestništvo niti vlada niti senat niti skupščina niti vojska niti uradništvo — tu je edini in absolutni gospodar jugoslovanska sladkorna industrija.

Petdeset tisoč kmetov prideluje, na eni strani, sladkorno peso, iz katere dobivamo sladkor. Koliko bodo plačali za seme, koliko in kdaj bodo sejali, kdaj jo bodo pobirali, kako in pod kakšnimi pogoji jo bodo prodajali, koliko bodo za njo dobili — te pravice nimajo, da bi o tem mislili in povedali: **to bo že odločila jugoslovanska sladkorna industrija.** Če jim ni všeč, pa naj ne sejejo pese — naj sejejo kaj drugega!

Na drugi strani uporablja **tri milijone jugoslovanskih domov sladkor.** Kakšen je sladkor, koliko ga bo in po čem se bo prodajal — te pravice nimajo, da bi o tem odločevali: **to bo že uredila jugoslovanska sladkorna industrija.** Če jim ni všeč, pa naj ne kupujejo sladkorja, naj ga ne jedo — naj jedo kaj drugega!

V jugoslovanski sladkorni industriji pa sedi in suvereno odloča **sledečih šest nekrščenih, prekrščenih ali pokrščenih oseb:** Elbogen, Elek, Lederer, Schwarz, Lesić in Koen.

In sedaj ste se tudi Vi, gospodje in bratje, odločili, da boste govorili o stvari, ki prav za prav niti ni Vaša, o tem, kakšna naj bi bila cena sladkorne pese, torej o vprašanju, za katerega so dejansko in izključno pristojni samo Elbogen, Elek, Lederer, Schwarz, Lesić in Koen. In to boste odločevali, a njih, naše jugoslovenske sladkorne industrije niti poklicali niste! A poklicali ste sem tiste oblasti, o katerih govori ustava kraljevine Jugoslavije! Dovolite, da Vam povem: z današ-

njim razgovorom ne bo prav nič! Samo čas smo izgubili vsi skupaj: tako mi proizvajalci, kakor tudi naši visoki gostje!

Glejte, to sem Vam hotel povedati!« sem skončal ta zares čudni govor.

Toda tako je na vsakem koraku (ne samo pri sladkorju), kamor koli pogledate, naj bo to na katerem koli oddelku našega gospodarskega, duhovnega ali političnega življenja. Povsod suvereno vlada na tistem polju nekaj oseb, ki nikakor nimajo potrebe, da bi o pravih narodnih in državnih interesih vodili računa. In povsod so praviloma — nekrščeni ali pokrščeni!

In ravno demokracija omogoča takšen nenarodni sistem, kajti demokracija (bodisi prava ali neprava) je osnova današnjega, torej nenarodnega ustroja. Kapitalizem in demokracija sta dvojnika ene in iste osebe. Obadva pa sta izšla iz istega nenarodnega, individualističnega gledanja na svet, iz tistega lažnivega in podtaknjenege židovskega kompasa. (Odobrovanje.)

Organsko gledanje, mesto individualističnega, daje narodu in državi takoj drugo nedemokratsko, zato pa narodno, stanovsko-zadružno obliko — v kateri rešuje na vrhu kralj-gospodar z ljudskimi stanovci v saboru najvažnejša in najosnovnejša državna vprašanja, medtem ko vlada v upravi in sodišča v sodstvu popolno in dejansko izvršujejo oblast, zasnovano na zakonih in po zakonu, pri čemer zametujejo strankarsko merilo in ga zamenjujejo z občenarodnim in občedržavnim, s tistim merilom, vezanim na pravi kompas, katerega so iz današnjega ustroja vrgli čez ograjo.

Ni moj namen, da bi o tem še dalje govoril. Na-

glasil sem to samo v toliko, da boste razumeli naše zboriško delo.

Kakor hitro smo se postavili Zboraši na stališče **narodnega duha**, smo takoj uvideli, da nas vodi to do prave **narodne države**.

Ugotovili smo torej **nenarodnost** današnjega ustroja. Dokazali smo, da je v današnjem kralj ali lutka ali tiran — samo **gospodar** ni. Toda kralj mora biti gospodar; samo takšen je potreben državi. Zato si naš narod nikoli ni mogel predstavljati države brez kralja, ravno tako, kakor si ne more predstavljati vesoljstva brez Boga, niti hiše brez gospodarja! (Burno odobravanje.) Zaradi tega smo začeli borbo za novi **narodni** ustroj in novo **narodno** državo. Nismo si tega izmislili, temveč smo se poglobili v narodno življenje in ta ustroj našli v njegovi globini.

Velika in težka je ta borba; mučna in grenka je zaradi tega naša pot. Toda, glejte, mi napredujemo! Leta in leta smo že na isti poti, leta in leta se že borimo. Vse tisto, kar smo morali prenesti: ostro kamenje in podla obrekovanja, udarce z bajoneti in strele iz revolverjev ter iz pušk, prepovedi, preganjanja in zapore — vse to in marsikaj drugega nas ni zadržalo.

Malo prej ste me vprašali: »Kako naj se borimo?« — **Ali se res hočete?** — Vas vprašam mesto odgovora. Ali ste res junaške duše in junaške krvi? Ali ste res pripravljeni, da se borite? Torej, ste?! No, dobro! **Pridite torej takoj, niti trenutka ne kasnite:** dobrih odločitev ne smemo odlagati. Pridite k nam, da se borimo: **da lažnivi, nenarodno-kapitalistično-demokratski ustroj vržemo čez ograjo in da na njegovem mestu vzpostavimo pravo narodno državo s kraljem-gospodarjem**

na čelu, z ljudskimi stanovi, ki so edini pravi izraz ljudskih potreb, in ne s političnimi strankami, s saborom in ne s parlamentarizmom, z resnično neodvisno, zato pa dejansko odgovorno vlado in sodstvom.

In če boste sprejeli vse to, boste tudi na to tretje najlaže pristali.

Veliki režiser hoče zapaliti svet, a najprej Evropo. Zaradi kozjih kož, s katerimi ima stalno pokrit vrat in roke, in zaradi slepote tistih, s katerimi ima opravka, se je režiserju posrečilo, da je požar, velik in strašen požar v Evropi že zažgal.

V prvi sceni prvega dejanja sta nastopali samo Nemčija in Poljska.

V drugi sceni sta prišli še Anglija in Francija.

V tretji sceni prvega dejanja se je pojavila Finska.

V drugem dejanju namerava kreniti veliki režiser na **Balkan**. Požar se mora razširiti tudi sem dol. Šele tako bo postal požar, kakor vse kaže, resnično evropski.

Sedaj poznamo njegove načrte. **Zato moramo to preprečiti!** To ni običajno politično vprašanje, niti ni običajna vojna. To je vojna pustošenja, tista vojna, ki jo **Izrael** potrebuje, da poruši vse nacionalne države in na njihovih razvalinah uresniči svojo zamisel: **občeevropsko** odnosno **občesvetovno državo, ki ji bo vladal!**

Naša država je že v tem letu povdarila, da je nevtralna. S tem smo že zadovoljni. Toda: **tudi Finska je bila nevtralna, a bile bi tudi Poljska, Češkoslovaška in Albanija, če bi še obstojale.**

Če hoče ostati nevtralna — to smo že pokazali in dokazali —, more to napraviti samo na en način: da ne vodi svoje, temveč balkansko politiko!

Samo zedinjeni Balkan, pomirjen in združen v skupni balkanski mirovni blok, samo ta Balkan more odstraniti s svojih tal vse mogoče izgovore in vplive velikega režiserja te drame, pa naj si nadene kakršno koli masko in naj nam skuša svetovati s kakršnimi koli besedami.

To je misija, to je naloga naše države. To je njen najvišji interes. Če bo delala drugače, bo ohranila svobodo za ceno miru, ali mir za ceno izgube svobode. Mi pa nočemo izgubiti niti miru niti svobode! Oboje hočemo ohraniti. (Odobravaje.)

Tu Vi ste, vidim, za to! Dobro je! Delajmo torej tisto, kar nam bo ohranilo mir in svobodo: povsod trosimo misel o solidarnosti Balkana! Spremenimo se v hitre nosilce te misli, v njene borce! Spoznajmo, kaj nas čaka izven tega!

Ta misel, katero zagovarjamo z razlogi v roki, je povzročila povsod na Balkanu velik napredek. Le tistega ni, ki bi to iskreno, odločno, preiščeno in pametno misel na Balkanu tudi res sprovedel v življenje. Naša politika se zadovoljuje z raznimi platonskimi izjavami. Drugače pa, kakor zamašek na valovih, prenašamo potrpežljivo dogodke. Mi jih ne upravljamo! Frazarimo, da je to potrebno, vendar se ne trudimo, da bi do tega tudi res prišlo, kakor da bi imeli razen tega še kakšno drugo rešitev.

Tako govorimo Zboraši na vse strani. Naš glas je prodril tudi do drugih balkanskih prestolnic. Toda naš glas bo še močnejši, če nam bo v tej borbi za to tretje stališče naše zboraške misli pomagala tudi Vaša današnja odločitev.

Velika in težka je ta borba; mučna in grenka je zaradi tega naša pot. Toda, glejte, mi napre-

dujemo! Leta in leta smo že na isti poti, leta in leta se že borimo. Vse tisto, kar smo morali prenesti: ostro kamenje in podla obrekovanja, udarce z bajoneti in strele iz revolverjev ter iz pušk, prepovedi, preganjanja in zapiranja — vse to in še marsikaj drugega nas ni zadržalo.

Malo prej ste me vprašali: »Kako naj se borimo?« — Ali se res hočete? — Vas vprašam mesto odgovora. **Ali ste res junaške duše in junaške krvi?** Ali ste res pripravljeni, da se borite? Torej, ste?! No, dobro! **Pridite torej takoj, niti trenutka ne kasnite:** dobrih odločitev ne smemo odlagati. Pridite k nam, da se borimo za **mirni, močni in svobodni Balkan, ki edini more i nam i ostalim balkanskim narodom ohraniti i mir. i svobodo.**

Končal bi že s tem predolgim razlaganjem, pa se mi dozdeva, da slišim neko vprašanje; vprašanje, ki mu ne smem ostati dolžan odgovora.

Dozdeva se mi, kakor bi nekateri izmed Vas vpraševali:

»**Ali bo uspel zviti režiser te drame?** Dosegel je že toliko uspehov, da nas je strah, da se mu ne bomo mogli uspešno upirati. Kakor da bi bilo zares usojeno, že vnaprej določeno, da bo uspel!«

Namesto odgovora Vam bom povedal zgodbo, ki sem jo čital v knjigi slavnega preroka **Jona**. Ta zgodba bo sama dala odgovor na postavljeno vprašanje.

Dobi Jona, sin Amitajev, glas Gospodov, **naj gre v veliko mesto Ninive in naj kliče nanj jezo Gospodovo in sodbo božjo, kajti njih zloba je velika.**

Toda Jona ne odide v Ninive, temveč gre na morsko obalo in se vkreca na ladjo, da **pobegne v Tarsis.**

A Gospod se je razjezil in dvignil valove, tako da je kazalo, da bo ladjo požrlo morje. Preplašeni mornarji so govorili vsi v strahu: »Nad kom so se razjezila nebesa?« **Vržejo kocke in kocka pade na Jono.**

»Res je, moji mornarji,« reče Jona, »moj Bog se je strašno razjezil zaradi moje neposlušnosti. **Vrzite me v morje, da se rešite!**«

In ko ga mornarji vržejo, pride kit in Jono požre. In Jona je bil v kitovem trebuhu tri dni in tri noči in je prosil govoreč: »Usmili se me in reši me, Gospod, moj Bog. Grešil sem. **Toda milost tvoja je velika.**« In kit izbljuva Jono na obalo, ravno pred velikim in slavnim mestom Ninive.

In Jona se dvigne in tako beden in moker stopi v mesto in jame s strašnim glasom govoriti: »Ninivljani! Strašni Gospod me je poslal, čeprav nisem hotel priti, temveč sem poskušal zbežati v Tarsis. Poslal je burjo, da me je vrgla z ladje. Zapovedal je kitu, da me je požrl, toda ne pojedel, in prenesel sem pred Ninive. **Gospod me je poslal, da vam povem, da prihaja dan sodbe in jeza njegova zaradi vaših grehov in odpadništva.** Ogenj in žveplo bo poslal Gospod nad vaše domove, nad vaša posestva, nad vaše otroke, nad vašo lepoto in slavo. Težko vam, slavne Ninive!«

Toda ninivski car se prestraši, ko to zasliši, stopi z zlatega prestola, raztrga svoja dragocena oblačila in se obleče v raševino, si posuje glavo s pepelom in ukaže vsem Ninivam tridnevni post. **In v strahu so se postile Ninive in Bog se je skesal svoje namere, tako da Ninive ne propadejo.**

Ko pa Jona to vidi, se razjezi, gre takoj iz Niniv, si zgradi iz vejevja majhno kolibo, ker je bila velika vročina, se vsede in govori takole:

»Poznam te, Gospod, da si usmiljenega srca. Ne vztrajaš pri svojih pravičnih namerah in sodbah. Zato te tudi sam ne bom poslušal.«

Tako je govoril Jona, sin Amitajev, vendar mu ni odgovoril nihče, kajti nebesa so molčala, a solnce je neusmiljeno pripekalo.

Toda, glej! Dogodi se čudež. Bučno seme, ki je bilo nekje pri Jonovih nogah, vzklije, rastlina se razraste in pokrije z vso svojo bujnostjo kolibo in napravi hlad, da je Jona zadovoljen.

Toda Bog pošlje črva, da koreniko pregrizne, solnce pa jo ožge, da buča ovene in se posuši. Solnce pa prodre skozi golo vejevje in začne pripekati Jono po čelu.

Zalost zaradi buče, na eni strani, in jeza zaradi solnčne pripeke, na drugi, povzročita, da se Jona vrže v prah in dvigajoč roke proti nebu zakliče iz vsega grla: »Vzemi me, Gospod, zakaj me mučiš! Morje me je hotelo požreti, toda kit je bil hitrejši in me je sam pogoltnil. In tri dni in tri noči sem bil v njegovem trebuhu, nakar me je po tvojem nalogu izbljuval, da sem tako prišel v Ninive. Propovedoval sem tvojo besedo in tvojo pretnjo, toda ni se izpolnila, ker si spremenil svojo namero. Sedaj pa se nisi hotel usmiliti niti te revne buče, temveč si revico posušil... Vzemi me, Gospod, da se ne bom mučil!«

»O, Jona, Jona! Tebi se smili buča, za katero se nisi niti trudil niti mučil, meni pa naj ne bo žal velikega in slavnega mesta Ninive, v katerem je razen živine še stodvajset tisoč ljudskih bitij, ki ne vedo, ne kaj je levo, ne kaj je desno.«

Veliki režiser je dobro spletel zanke krščanske propasti. Tudi delo mu je po zviti zamisli začelo dobro iti. Zaenkrat gre vse, kakor si želi in hoče.

Toda, glejte, mi mu to njegovo igro razkrivamo! Vse tisto, kar smo videli za kulisami, točno javljamo, da ljudje vedo, borce pozivamo, da igrarajo peklenške načrte nesrečnega velikega režiserja.

Vi vprašujete: »Ali se bo izpolnila režiserjeva namera?«

Namesto odgovora Vam razlagamo, kaj je treba delati, da režiserjeve načrte igrarajo.

Vi se ustavljate. Bojite se. Kolebate. Dvomite v uspeh. Strah Vas je peklenške dovršenosti načrta in režije — zaradi tega tudi upanje nekako izgublirate.

K vsemu temu Vam ne morem reči nič drugega, kakor da ponovim besede, ki jih je rekel Gospod Jonu:

»Tebi se smili buča, za katero se nisi niti trudil niti mučil, meni pa naj ne bo žal velikega in slavnega mesta Ninive, v katerem je razen živine še stodvajset tisoč ljudskih bitij, ki ne vedo, ne kaj je levo, ne kaj je desno.«

Režiser ni vsemogočen. Njegovi uspehi so samo plod njegove zvitosti in naše slepote. Zato delajmo na to, da slepota izgine, nakar bo zvitost sama odkrita.

Toda predvsem zaupajmo v Tistega, ki se je usmilil Niniv — kajti, glejte! V Evropi imamo tisočkrat po stodvajset tisočev takih ljudskih bitij, ki še ne vedo, ne kaj je levo, ne kaj je desno!

In vsa naša borba je tudi zasnovana na tem upanju in tej veri!

(Burno odobravanje. Vzkliki: Živel! Ljudje se prerivajo, da bi stisnili predavatelju roko, a iz sosednje dvorane se razlega silna pesem omladine: »Vojska smene novu zemlju nosi...«.)

Ljudstvo !

Pošiljamo ti v tiskani besedi predavanje predsednika ZBORA, ker je v **DANAŠNJIH DEMOKRATIČNIH** razmerah skoraj nemogoče, da bi ga imeli priliko slišati.

Prepričani bodite, da krivda, da v Dravski banovini Dimitrije Ljotić ne more **JAVNO** govoriti, nikakor ni na **NAŠI** strani...

Kljub temu, da so bile doslej vse naše brošure (tudi objavljena javna predavanja in program J. l. g. ZBORA) zabranjene — upamo, **DA OBLAST NAŠE BANOVINE TEGA DELA**, ki je izšlo v 5.000 izvodih, **NE BO PREPOVEDALA**, saj je vendar lep doprinos k borbi proti komunizmu, ki jo ravno naša banovina in njeni nositelji tako pridno vodijo. Dostavljamo le, **DA IZVIRA NAŠA BORBA IZ NAŠEGA NOTRANJEGA PREPRICANJA**, iz globoke vere, da imamo prav — in da ni **STRANKARSKI ŠLAGER**, kot je na neki drugi strani.

Sicer pa bomo videli...

IN LJUDSTVO BO SODILO!

COBISS : 0042280

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000427253

Izdaja konzorcij. Odgovarja Cergol Dore, Celje.
Tiska Zvezna tiskarna v Celju (Kladnik Josip).

V založbi konzorcija so izšle doslej sledeče brošure knjižnice Omladine ZBORA:

»Naša pot«	din 1.—
»Ljotić in Češkoslovaška«	din 2.—
»Kaj hoče ZBOR«	din 1.—
»Povest o sladkorju«	din 2.—
»Drama sodobnega človeštva«	din 3.—

Brošure dobite pri poverjenikih
Jugoslovanskega ljudskega gibanja ZBOR!
